V A T R A

FOAIE ROMANEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Oct.-Dec.1972 XXII,4 78 FREIBURG-Germania
N° 124 Erbprinzenstr.17

10 DECEMBRIE 1922: MIŞCAREA STUDENŢEASCĂ

Eram încă la Iena,când într'o bună zi am fost surprins de vestea că întreaga studenţime română,dela toate universităţile,s'a ridicat la luptă.Această nebănuită de nimeni manifestare colectivă a tinereţii româneşti a fost o izbucnire vulcanică pornită din adâncurile naţiei.Ea s'a manifestat mai întâi la Cluj,în inima acelui Ardeal care a luat poziţie ori de câte ori neamul s'a găsit în impas,pentru ca aproape concomitent să irumpă în toate celelalte centre universitare.Intr'adevăr,la 3-4 Decembrie,la Bucureşti,Iaşi,Cernăuţi,sunt mari manifestaţii de stradă.Intreaga studenţime română este în picioare,ca într'un ceas de mare răspântie.Pentru a mia oară rasa aceasta a pământului,ameninţată de atâtea ori în decursul veacurilor,îşi aruncă tineretul în faţa primejdiei spre a-şi salva fiinţa.Un mare moment de electrizare colectivă,fără pregătire prealabilă, fără discuţii pro şi contra,fără decizii luate în comitete,fără ca cei din Cluj să se cunoască cu cei din Iaşi,Cernăuţi,Bucureşti.Un mare moment de iluminaţie colectivă,ca lumina unui fulger în mijlocul unei nopţi întunecoase,în care o tinerime întreagă îşi voiă viaţă de onoare pentru neamul nostru.

Această linie trece luminoasă dealungul întregei noastre istorii naţionale şi continuă virtual dealungul întregului nostru viitor românesc,indicând calea de viaţă şi de onoare pe care va trebui să mergem şi noi şi strănepoţii noştri, dacă voim viaţă şi onoare pentru neamul nostru.Generaţiile se pot aşeza pe această linie,se pot apropia sau îndepărta de ea,având putinţa,deci,de a da pentru neam dela maximum de viaţă şi onoare până la maximum de desonoare şi ruşine.Câteodată pe această linie se ridică numai indivizi izolaţi,părăsiţi de generaţiile lor.In momentul acela,ei sunt neamul.Ei vorbesc în numele lui.Cu ei sunt toate milioanele de morţi şi de martiri ai trecutului şi viaţa de mâine a neamului.Aci nu interesează majoritatea,fie ea de 99%,cu părerile ei.Nu părerile majorităţii determină această linie de viaţă a neamului.Ele,majorităţile,se pot numai apropia sau îndepărta de ea,după starea lor de conştiinţă şi virtute sau de inconştienţă şi decădere.Neamul nostru n'a trăit prin milioanele de robi cari şi-au pus gâtul în jugul străinilor,ci prin Horia,prin Avram Iancu,prin Tudor,prin Iancu Jianu,prin toţi haiducii,cari în faţa jugului străin nu s'au supus,ci şi-au pus flinta în spate şi s'au ridicat pe potecile munţilor,ducând cu ei onoarea şi scânteia libertăţii.Prin ei a vorbit atunci neamul nostru,iar nu prin "majorităţile" laşe şi "cuminţi".Ei înving,sau mor,indiferent.Pentrucă atunci când mor,neamul trăieşte întreg din moartea lor şi se onorează din onoarea lor. Ei strălucesc în istorie ca nişte chipuri de aur care,fiind pe înălţimi,sunt bătute în amurg de lumina soarelui,în timp ce peste întinderile cele de jos,fie ele cât de mari şi cât de numeroase,se aşterne întunericul uitării şi al morţii. Aparţine istoriei naţionale nu acela care va trăi sau va învinge cu sacrificarea liniei vieţii neamului,ci acela care,indiferent dacă va învinge sau nu,se va menţine pe această linie.Ea este predeterminată de înţelepciunea lui Dumnezeu: ea a fost văzută,în ziua de 10 Decembrie,de studenţii români.Şi în aceasta stă valoarea zilei: o întreagă tinerime românească a văzut lumina.

La 10 Decembrie,delegaţi din toate centrele se adună la Bucureşti,îşi fixează în zece puncte ceeace au crezut că formează esenţa mişcării lor şi se declară greva generală pentru toate universităţile,cerându-se realizarea acestor puncte. Nu este 10 Decembrie mare prin valoarea formulării care s'a făcut atunci,după cât au putut delegaţii formulă din esenţa adevărului care frământa sufletul întreg al studenţimii române.Este mare prin miracolul trezirii acestei tinerimi la lumina pe care a văzut-o sufletul ei.Este însemnată ca zi a hotărîrii.A hotărârii la acţiune,a declarării războiului sfânt,care va cere acestei tinerimi române atâta tărie de suflet,atâta eroism,atâta maturitate.Atâtea jertfe cunoscute şi necunoscute,atâtea morminte! 10 Decembrie 1922 cheamă tineretul pământului acestuia la un mare examen.

Nici cei din Bucureşti şi nici eu,care eram departe,şi nici alţii,care poate erau copii prin liceu,dar cari astăzi lâncezesc în adânci închisori,sau dorm sub pământ,n'am crezut că ziua aceasta ne va purta prin atâtea primejdii şi ne va aduce atâtea lovituri şi atâtea răni în lupta pentru apărarea ţării noastre...

Corneliu Zelea Codreanu

ÎNĂLŢARE PESTE HOTARE de V.Voiculescu

Înălţat peste hotare
Furtunosul pisc Negoi,
La răboj de'nmormântare
Plânge fără de ogoi.

E cu sânge scrisă slova,
El îi cată deal cu deal,
Câţi muriră în Moldova,
Câţi pieriră în Ardeal.

Dar plecând pleoapele grele,
El s'acoperă cu nor,
Să nu vază jos la poale
Pe cei morţi în ţara lor.

&& In recenta sa vizită la Bruxelles,Ceauşescu a învârtit iar cunoscuta placă despre securitatea europeană,care ar trebui să statueze "înlăturarea pentru totdeauna din viaţa continentului a politicii de forţă,ameninţare cu forţa,sau intimidare,asigurând punerea la adăpost a fiecărei naţiuni de pericolul unei agresiuni sau al presiunilor din afară". "Ce om de bunăcredinţă din lumea întreagă n'ar subscrie la ideile acestea nobile şi pline de generozitate?",se întreabă entuziasmat,în "Tribuna României",Mircea Grigorescu.Evident,niciunul! Numai că "bunăcredinţa" lipseşte chiar la emiţătorul "generoaselor idei".Carele,după invadarea Cehoslovaciei de pildă,n'a găsit altceva mai bun decât să strângă şi mai tare legăturile,de tot felul,cu năraviţii practicanţi ai "politicii de forţă"! Nu poate altfel? Dar atunci ce rost mai are perorarea unor teze,aşa de scumpe Moscovei ca teorie,dacă ştie dinainte că nu pot fi transpuse în realităţi? De ce, plăcându-i atâta să facă pe patriotul,n'are patriotismul să denunţe lumii adevărul?...

&& Ne informează "Glasul"minciunii",prin pana lui Gh.Bulgăr,că,astăzi,"cărţi semnate de Marin Preda,Z.Stancu,Dem.Botez,Geo Bogza,Adrian Păunescu,stau în librării alături de Didahiile lui Antim Ivireanu,de Hronica Românilor a lui G.Şincai,de masivele tomuri de scrieri ale lui Heliade,Caragiale,Delavrancea,Goga, Lovinescu,Iorga".Desigur,dacă cineva le pune alături,cărţile n'au cum se revoltă. Lipsesc însă operele cele mai importante: lucrările lui Ceauşescu...

&& "Într'o întrevedere avută cu delegatul Ministerului de Externe german, Franz Rademacher,în 2 Noembrie 1941,i-am declarat că ţin la dispoziţia Ministerului de Externe German renunţarea mea la şefie",scrie Sima în foaia sa,după ce făcuse atâta caz de independenţă faţă de Nemţi! Şi-apoi,Ribbentrop îl făcuse şef? Mai nimerit ar fi fost să-şi ţină renunţarea la dispoziţia părintelui Boldeanu - sau a lui Carol Wolf...

&& Părintele Slevoacă,"misionar" al patriarhiei roşii în America,s'a întors entuziasmat din ţară: "oraşe noi care strălucesc în lumina soarelui ca nişte cetăţi întărite,uzine şi fabrici moderne,lanuri de grâu unduind la suflarea domoală a vântului" şi alte lucruri nemaivăzute,de care povesteşte în prea cinstita foaie "Credinţa" a nu mai puţin cinstitului Anania."Nu există mâini încătuşate care încearcă în zadar să se roage şi cad răpuse de greutatea cătuşelor",ne încredinţează cucernicia sa,arătându-ne astfel cât de adânc a putut cerceta viaţa din ţară într'o vacanţă de câteva săptămâni.Că ar mai fi şi... "umbre"? "Dar unde în lume,în faptele săvârşite de oameni,nu sunt umbre?".Cu aceeaşi cinste sufletească ne explică sfinţia sa şi lipsa "învăţământului catehetic"("dar oare, mai multă religie se învaţă în şcolile publice americane?"),cum şi numărul mic al studenţilor în teologie: "Oare nu peste tot în lume se simte împuţinarea vocaţiilor?"; iar guvernul pus la Bucureşti,prevăzând faptul încă dela ocuparea ţării,a desfiinţat majoritatea facultăţilor şi seminariilor,limitând şi locurile în cele câteva rămase... Cucernicul Slevoacă a fost împins la drum,pe lângă altele,de "dorul de copii"; ar fi însă greşit să credem că nu i s'a permis să-i ia cu sine; dimpotrivă,i-a lăsat singur şi de bună voie: ca să nu fie silit a-i da la înapoiatele şcoli din America,lipsindu-i astfel de înalta cultură de partid a Ceauşescului.Carele însă,ceva mai bine informat decât sfinţia sa,şi-a trimis prăsila la demodatele şcoli din Apus...

&& "Tribuna României" vorbeşte de lupta lui Pârvan "pentru puritatea gândului,într'o epocă de aservire şi prostituare a condeiului".Dar Pârvan,parcă,n'a mai apucat vremile lui Ceauşescu...

&& Din Banatul înstreinat.Anul acesta şi-au terminat studiile la Şcoala Normală din Vârşeţ 20 de români: 15 fete şi 5 băieţi.

- A apărut o nouă revistă în lumba română: "Triduna tineretului".
- Ansamblul folcloric "Doina" din Uzdin a dat în vară 7 festivaluri,culminând cu participarea la cel internaţional dela Zagreb.Peste tot uzdinenţii au fost în centrul atenţiei generale,pentru port şi jocuri.
- Pictoriţa "naivă" Maria Bălan din Uzdin a expus,la 4-15 Mai,la Galeria Ministerului de Externe din Belgrad; altă pictoriţă,Florica Puia,tot din Uzdin, a expus,la 24 Mai-2 Iunie,la Galeria Institutului de Arte Grafice(Belgrad).
- Pe la jumătatea lui Iulie,ansamblul "Doina Banatului" din Caransebeş a întreprins un turneu în localităţile Vârşeţ,Marghita,Jamul Mic,Iablanca,Marcovăţ.

&& Talentele Doamnei Geneviève Văcariu au dus-o în ultimul timp la o avalanşă de afirmări internaţionale,cu relativele trofee(mai ales în sculptură): premiul 2 de excelenţă,în Iulie 71,la Concours International de la Guyane Française; medalia de argint,în Septembrie următor,la Haute Académie Internationale de Lutèce(Paris); menţiune specială,în Noembrie,la Exposition Flash - Académie Lutèce; medalie de argint,în Aprilie 1972,la Arts-Sciences-Lettres(Paris); în Septembrie,premiile 1 şi 3 de excelenţă(Guyane Française),plus Officier de l'Encouragement Public(Paris); în Octombrie,Officier de l'Ordre du Mérite Belgo-Hispanica(Bruxelles); în Noembrie,premiu special la Académie de Lutèce: iată nişte lauri,câştigaţi într'un timp record,pentru a căror obţinere alţii pun ani de zile! La centrul cultural al parlamentului european din Strasbourg va fi expusă o superbă sculptură "Imn Bucuriei - Naşterea Europei",menită ca dar Consiliului Europei,iar Enciclopedia Artei ce iese în Decembrie la Florenţa reproduce pe copertă tot o sculptură,de majestoasă statură,a Doamnei Văcariu.
Un singur cusur în toată această activitate: extrema modestie a "făptaşei", aşa cum stă bine unui artist adevărat; de aceea,pentru a o feri de orice jenă, am decis să nu-i trimitem prezentul număr al "Vetrei"...

&& Scrie reverendul Wurmbrand,dârzul luptător anticomunist,într'un articol din "Catacombes"(Ianuarie 72): "Un simplu dulgher m'a învăţat să răspund oricărei uri cu dragoste.Eu nu organizez guerilă contra comunismului.Aş fi gata să împart ultima-mi bucată de pâine cu ei.Când comuniştii erau masacraţi în Indonezia,după căderea guvernului Sukarno,am fost printre primii cari au protestat contra acestei nedreptăţi.Eu iubesc pe comunişti... N'aş vrea niciodată să-mi cheltuiesc banii pentru altceva decât pentru a spune oamenilor să-şi iubească aproapele".Autorul este de o nemeritată generozitate cu duşmanii speţei umane, dragostea predicată de sfinţia sa întrece chiar pe cea arătată de Dumnezeu: Carele,în loc să-şi "împartă pâinea" cu Lucifer,l-a isgonit cu sabie de foc din cer; şi nici cu Eva şi Adam n'a fost mai.. "tandru",când au călcat alături,ci le-a arătat,cu toată hotărîrea,poarta ieşirii din rai.Iar Isus,când a dat cu ochii de zarafii din Templu,a cam pus mâna pe gârbaci...

&& Se întreabă Ilie Purcaru,în "Tribuna României",referindu-se la concurenţa ruso-americană: de ce esenţalul "să fie numai apanajul suprafeţelor geografice sau al densităţii de automobile pe kilometrul patrat",când,de pildă,"Olanda l-a dat pe Rembrandt când era,cum a şi rămas,o ţară mică; Polonia l-a dat pe Copernic când era,cum e şi azi,o ţară mijlocie; Germania l-a dat pe Leibnitz sau pe Bach când era abia o oază din Germania de mai târziu.Genii,şi încă multe, chiar dacă nu de acelaşi răsunet,am dat şi noi încă de pe atunci". E adevărat, dar Rembrandt,Copernic,Leibnitz şi Bach au avut norocul să poată produce ce le-a trecut lor prin cap,cu toată libertatea şi nu la ordinul vreunei bresle cizmăreşti.Acelaş lucru şi cu geniile noastre: am fi mai avut noi un Eminescu,dac'ar fi trebuit să se inspire din opiniile unui... Ceauşescu? De ce,dela 1944 încoa, Românii n'au mai dat - nu genii,dar nici măcar un scriitor ca lumea?...

&& Sindicatele americane au publicat o broşură,în care arată "Cine este imperialistul".Vedem în ea,cu hărţi şi cifre,toate răşluielile făcute de ruşi şi chinezi,însumând 1.977.254 mile patrate cu 172.107.000 locuitori.Alături,popoarele liberate de dominaţia franceză,engleză,belgiană,spaniolă,daneză,olandeză, japoneză,italiană,australiană,americană,egipteană şi neozelandeză,însumând 13.223.124 mile patrate cu 1.153.452.053 locuitori.Broşura se deschide chiar cu raptul Basarabiei şi Bucovinei noastre.Desigur că aceste foarte elocvente cifre le are pe masă orice diplomat,dar teama subteranelor este mai tare decât logica şi cinstea,mai tare decât chiar propriile interese!

Cutremurul cel mare. In ziua de Sf.Paraschiva, într'o Marţi, la 14 Octombrie 1802, când Bucureştenii se pregăteau să primească pe Constantin-Vodă Ipsilanti, care venea cu domnie nouă dela Constantinopole, într'acea zi, pe la 1,1/2 p.m., Capitala e dărâmată de cutremurul cel mare, cum l-au numit Bucureştenii multă vreme pe urmă. A durat zece minute,- zic în notele lor marturii oculari, ceea ce mi se pare extraordinar. Cocoşii, câinii, caii, boii dau de mai'nainte semne de o groază nepricepută şi când au început sguduelile,- insolitis tremuerunt montibus- al lui Virgiliu,- ceva asurzitor şi ne mai auzit, nişte strigăte, sbierete, mugete, urlete s'au ridicat către ceruri, amestecându-se cu sgomotul duduiturilor care se rotocoleau pe sub pământ, ca'n faimosul tum cardine tellus subsedit, al lui Lucaniu. Fiecare se aştepta ca pământul să-i crape sub picioare şi să-l înghită în adâncurile sale!

Atunci a căzut renumita clopotniţă dela Colţea, "care era podoaba oraşului cu ceasornic" (tradiţiunea orală adaogă că atunci a căzut şi clopotul cel mare şi că pe urmă, când s'au ridicat molozul şi clopotul, s'a găsit sub clopot Ovreiul care vindea mărunţişuri sub gangul Turnului; tradiţiunea nu spune dacă Ovreiul era viu sau mort); au căzut cei doi stâlpi mari dela Văcăreşti, biserica Sfântului Gheorghe Nou, Sărindarul, Zlătarii, Mihai-Vodă, Sfinţii Apostoli şi mai toate bisericile vechi. Au căzut frumoasa clopotniţă dela Radu-Vodă şi clopotniţa dela bisericuţa Sfântului Atanasie-Bucur. Din temelie s'a dărâmat Mânăstirea Cotrocenilor; a rămas poarta cea mare, trei părţi din ziduri au căzut; a căzut foişorul domnesc; din biserică n'a rămas nici urmă; s'a dărâmat hanul Şerban-Vodă; s'a deschis pământul şi a eşit apă şi p'alocurea catran.

Şi'n timpul când Bucureştenii se sbăteau în groaza viforoasă a unui astfel de cutremur, la Radovan, Constantin Ipsilanti, buimăcit şi dânsul, ca toată lumea, intrase în biserica satului, şi prăpădind cărămizile de mătănii, striga într'una: "Doamne! Doamne! nu perde pe poporul tău pentru păcatele mele, ci pe mine numai!"

N.Ionescu-Gion (Istoria Bucureştilor, 1899)

În Noaptea Sfântă de Sergiu Grossu

In noaptea sfântă de Crăciun,
Pe drumul nins de lună,
Trei magi călări, cu suflet bun,
Aleargă împreună.

De unde vin? Cum se numesc?
Ce doruri îi frământă?
Spre-o iesle ei călătoresc
Şi cerurile cântă.

Şi cântă'n inimile lor
Aprinsă, bucuria:
Azi s'a născut un Salvator,
Azi s'a născut Mesia.

Nu simţi fiorul de atunci
Şi'n noaptea asta, frate?
Isus te-aşteaptă să-I arunci
Povara de păcate.
El stă în ieslea Lui şi azi

Iertare dând şi viaţă.
Incearcă în genunchi să-I cazi
Cu inima-ţi de ghiaţă.

Mărturiseşte-I fapta rea
Şi-a patimii revoltă -
Şi-o albă, minunată stea
Va răsări pe boltă!

Vedea-vei îngeri şi lumini
Pe umerii tăi şubrezi,
Când vei veni să I te'nchini
Cu ochi smeriţi şi umezi...

&& La San Diego, în California, a avut loc, la 25 Noembrie, nunta d-lui Lavinel G.Ionescu (mama, româncă din Banatul înstreinat), profesor la New Mexico Highlands University (Las Vegas), cu d-ra Paula Konnert, româncă de origină. Nuni: soţii Olaru.

\+ S'a stins la Sibiu, la sfârşitul lui Octombrie, profesorul Onisifor Ghibu. Născut la Sălişte, împlinise în vară 90 de ani.

\+ La Chicago s'a stins în ziua de Sf.Nicolae, pe pat de spital, la 60 de ani, poetul Vasile Posteucă, profesor şi gazetar, dârz luptător naţionalist. A fost înmormântat Sâmbătă, 9 Decembrie, de un sobor de preoţi în cap cu P.S.Valerian.

\+ La Craiova s'a stins mitropolitul Olteniei, Firmilian Marin,- candidatul legionar, dacă nu ne'nşelăm, la scaunul patriarhal, în locul lui Nicodim Munteanu. Dar a venit "rebeliunea",- din care, spre binele ţării, nici Sima n'a cules ce aştepta...

\+ La Bucureşti s'au stins, într'o singură săptămână (22, 25 şi 27 Noembrie), trei academicieni: Horia Hulubei, Henri Coandă şi Victor Eftimiu.

CRONICA PESIMISTULUI

* Ireversibilitatea comunismului.- Din statistici oficiale,publicate de Departamentul de Stat american,reiese că,global,"costul uman al comunismului" în toată lumea se ridică la peste 50 de milioane de victime.Dar cifra e cu siguranţă sub realitate,dacă se ţine cont de catastrofa chineză,de răsboaiele provocate de comunişti în Corea,în Vietnam,în Grecia,de răsboiul civil din Spania, şi aşa mai departe(în paranteză,abia acum câteva luni guvernul britanic a mărturisit că Churchill ştia perfect de bine că masacrul dela Katyn,care a decapitat elita poloneză în timpul ultimului răsboi,a fost opera ruşilor şi nu a lui Hitler,cum atâţia ani a susţinut propaganda xxxxxxxxx aliată).Unul din motivele,poate cel de bază,pentru care regimurile comuniste,în frunte cu dictatura dela Moscova,nu acceptă reversibilitatea,adică posibilitatea de a fi răsturnate prin alegeri libere sau în alt chip,e că ar ieşi în vileag crimele fără precedent comise de dictaturile comuniste.S'ar vedea atunci că nazismul,atât de denigrat şi condamnat,e o glumă faţă de genocidul sistematic practicat de comunişti.Prăbuşirea comunismului,în primul rând,ar permite o documentare înfiorătoare de orori şi delicte.Crimele pe care şi-a clădit puterea comunismul nu-i permit o întoarcere îndărăt.

* Ţara şi exilul.- Dacă vreţi să vă consolaţi de necazurile,de desbinarea şi de intrigăriile din exil,luaţi contact cu oameni de cultură care vin din ţară şi se întorc în ţară.Fiecare are de spus ceva rău de cei care l-au precedat.In lumea scriitoricească,fenomenul e patologic.Un poet trecut pe la Paris de curând a căutat să dovedească,şi oarecum a reuşit,că bună parte din confraţii lui,cărora li se permite să treacă din când în când cortina,aparţin securităţii. La avertismentele sale -"Fiţi atenţi,cutare e agent şi 'toarnă' pe toată lumea la Securitate"- am replicat liniştit că,neavând nimic de ascuns,întrucât facem totul pe faţă,scriem contra regimului pe unde putem,etc.,nu ne temem de nicio denunţare.In orice caz,aceste defăimări reciproce sunt rodul putred al dictaturii,care a creiat,a voit să creieze,o atmosferă generală de neîncredere,un fel de bellum omnium contra omnes,de care profită pentru a aservi şi mai dur bietul neam haituit.

* "Descoperiri târzii".- Un fost prieten din Germania,care se cam plimbă de câţiva ani prin ţară,şi pe care-l simţeam,în fiecare epistolă,că încet-încet alunecă politiceşte,îmi scrie că a găsit motive valabile şi în marxism,că democraţia apuseană e putredă,şi că,printre altele,citeşte cu interes viu "Scrisorile din închisoare" ale lui Antonio Gramsci,fondatorul partidului comunist italian.I-am răspuns,cu privire la ultimul punct,că sunt mult mai mişcătoare,şi în definitiv mai aproape de noi,"Scrisorile din temniţă" ale lui Corneliu Codreanu; şi l-am pus în gardă -nu de fier!- că "descoperirile" la o anumită vârstă sunt periculoase.Nu ştiu ce înţelept a spus că a nu fi socialist la 20 de ani e o dovadă de egoism; a fi socialist la 30 sau,şi mai rău,a deveni socialist la 40 de ani,înseamnă a fi prost.Să se fi prostit brusc amicul nostru?

* Fischer-Spassky.- Campionul de şah american ne e antipatic pentru o mie şi unul de motive.Comportarea lui arogantă,obrasnică,de mitocan ilustru,irită. Şi,totuşi,ne bucurăm de victoriile lui numai fiindcă-l umileşte pe muscalul plin de complexe şi de slăbiciuni atavice,care e Spassky(însuşi numele lui aduce a boală).Nu i se poate cere antirusismului din noi,care vine chiar de dincolo de Eminescu,să lase locul unui spirit sportiv,unui fair-play de neconceput în acest caz.

* Simplă formalitate?- La 23-24 Septembrie s'a adunat,la Erding(Germania), "Consiliul Legiunii",pentru examinarea situaţiei în urma decesului badiei Ilie. Au participat d-nii Iasinschi,Şeitan,Papanace,Apostolescu,Virgil Popa,Virgil Mihăilescu,Orendovici,Nagacevschi şi delegaţii scrise.S'a început,cum era firesc, cu comemorarea defunctului Gârneaţă,îngropat chiar în localitate.Pentru rest, ne permitem în toată seninătatea câteva observaţii,începând cu reîmprospătarea faptului că Legiunea fusese creiată ca organizaţie de luptă contra Răului ce, măcinând pe om,subminează o întreagă naţiune; nicio preocupare aşadar "birocratică",ci totul se axa pe ce e viu,curat,generos,activ,desinteresat în luptă: de aceea se şi luase ca model Sf.Arhanghel Mihail.Aşa fiind,e de văzut,în primul rând,dacă participarea sus-citată reflecta în adevăr valorile legionare din exil,şi dacă titlurile ei -de luptă,de reprezentare,şi morale- o îndreptăţeau să decidă de rosturile Legiunii.

Care au fost criteriile convocării? Careva a participat,de pildă,ca "şef de ţară",măcar că'n ţara respectivă nu mai există niciun legionar: peste cine o fi "şefind"? Alţii fuseseră în răstimp acuzaţi public,cu dovezi,din faptele şi scrisul lor,de nişte tare -dela înşelăciune la delaţiune- pe care Mişcarea afirma că numai adversarii ei le au: început-a şedinţa dela Erding cu vreo spovedanie generală,ca între oameni cinstiţi şi bine intenţionaţi? Şi dacă n'au făcut-o,cu ce autoritate au mai putut să ia decizii legionare? Cu ce autoritate mai pot ei combate aceleaşi bube la adversari? Ce-i mai îndreptăţeşte moralmente să stea pe altă baricadă decât Sima?

Lipsa unui criteriu sănătos se vede şi în desenarea noului Consiliu,lăsând parcă impresia că cel mai indicat mijloc de acţiune în cea mai cruntă luptă din cele mai crâncene vremuri n'ar putea fi altul decât comanda dintr'un azil,căptuşit cu recompensaţi pentru anii scurşi,- când singurul criteriu pentru posturile de comandă într'o luptă contra Iadului n'ar putea fi în realitate altul decât fericita îmbinare,într'o persoană,a unei vieţi ireproşabile cu capacitatea garantată de luptele duse.Or,în noua combinaţie vedem unele nume despre care se poate spune fără greş că de vreo trei decenii nu fac decât să "doarmă",deşi exilul e plin de legionari foarte activi,treji,cu viaţă demnă,şi lucrări - dar cari poate tocmai din această cauză se ţin departe de un "consiliu" închistat.In noul organism,menit unei trânte hotărîtoare cu fiara apocaliptică,niciunul nu este sub 60 de ani! In aceste condiţii,bunăvoinţa unui Iasinschi,a unui Şitan,sau Apostolescu,cari mai trăiesc şi despărţiţi de mări şi ţări,nu ştim cât o putea folosi marelui scop."Consiliul" e conştient că "ţinta principală a Mişcării Legionare... a fost şi este eliberarea Ţării de orice fel de tiranie şi adoptarea formelor de conducere care să promoveze idealurile de libertate,dreptate,omenie românească şi spiritualitate creştină",dar pentru ca aceste sfinte lucruri să nu rămână doar peroraţie goală e imperativ ca cei ce-şi permit să le predice să aibă mâinile cât mai curate - şi cât mai viguroase.

* Minciună generală.- Minciuna sistematică,generală,la scară naţională,este emblema regimului dela Bucureşti.O ştie toată lumea.E foarte semnificativă butada care circulă în ţară: Muncitorii se fac că lucrează - şi regimul se face că-i plăteşte...

Dragoş Măgureanu

LA RĂSPÂNTIA NEAGRĂ de Ovidiu Densusianu

La răspântia neagră
S'au oprit trei care,
Cei care le mână
Scapără'n amnare.

Unul din ei zice:
"Fost-am la oraş
Să mă judec iară:
Tot eu păgubaş".

Altul: "o făclie
Şi-un cosciug am luat;
Mi-a ucis vechilul
Singurul băiat".

Cel din urmă: "uite,
Mai aveam doi boi:
Pentru bir mi-i vinde
Mâine pe-amândoi".

Din răspântia neagră
Carele-au plecat
Şi merg greu,de parcă
Piatră duc în sat.

&& Dacă "Tribuna României"(menită a înlocui,cu noi -şi la fel de zadarnice- speranţe,falimentarul "Glas" al minciunii) şi-a tot amânat apariţia,ea şi-a trimis în schimb un prim emisar în lumea liberă: la Viena a apărut,sub conducerea unui Similache,"Luceafăr nou",din care aflăm cum o duce"colonia" lui Ceauşescu din capitala Austriei,ce zaiafeturi dă ea pe vapoarele Reserului,cât de providenţială e asociaţia "România",slujbele "cu polihronion pentru conducerea de Stat română(şi pentru Marina),etc. In tot numărul,de opt pagini,nici cea mai mică aluzie la agonia Ţării,măcar că în cuvântul de prezentare redacţia se obliga să trateze totul "pe temei de dreptate şi de adevăr","să apere cu dârzenie interesele permanente ale neamului românesc,luptând pentru biruinţa libertăţii şi a păcii în lume" - o lume din care,se vede,neamul nostru nu mai face parte...

&& "Tribuna României" dă şi reţete de bucătărie: ca să se simtă bieţii refugiaţi "ca la mama acasă".Una dintre reţete arată cum se prepară "muschi cu ciuperci".Reţeta,bine'nţeles,este tot pentru exilaţi: căci,în ţară,muschiul nu mai există nici în dicţionare...

&& "Tot ce se culege ziua -ordonă "Scânteia"- să fie transportat până seara în magazii": altfel,se supără Brejnev...

CALENDAR NAŢIONAL

10 Sept.1912: Se naşte,în Stăneşti/Bucovina,Vasile Posteucă,poet şi luptător.

1 Oct.1921: Se constituie,la Paris,prima organizaţie internaţională de aviaţie: "Compania franco-română de aviaţie".Prima cursă Paris-Bucureşti a fost la 19 Octombrie: două avioane,de 5 şi de 3 locuri,au parcurs distanţa în 14 ore,cu escale la Strasbourg,Praga,Budapesta şi Turnu Severin.

2 Oct.1602: Cade la Teiuşani,în luptă cu tătarii,Stroe Buzescu.Fu îngropat la Stăneşti/Vâlcea.Inscripţia,în româneşte,arată luptele la care a participat sub Mihai Viteazul şi Radu Şerban.La Teiuşani,"jupânul Stroe atâta nevoe pre creştini văzând,stătu împotriva Tătarilor de să lovi cu cumnatul Hanului şi-l junghe pre Tătar.Şi dintr'acel război să răni la obraz şi peste trei săptămâni să tâmplă morte,.în luna lu Octovrie 2 zile vă leato 7110.Şi nu fu pre voe câinilor de Tătari.Dumnezeu-l erte.Scrişi eu jupâneasa Sima a stolnicului lu Stroe. Deaca voi muri,să mă'ngrupaţi lângă dumniia lui aicea".

10 Oct.1847: Se naşte,la Braşov,muzicianul Gheorghe Dima.

10 Oct.1882: Se naşte Vasile Pârvan.

11/23 Oct.1875: Se naşte Şt.O.Iosif.

14 Oct.1837: Se deschide Spitalul Brâncovenesc,construit de Safta,văduva marelui Ban Grigore Brâncoveanu,"spre folos bolnavilor de tot felul,de orice naţie,stare şi religie,fie bărbaţi,fie femei,acest lăcaş cu şase odăi mari,un salon lung de cinci stânjeni,două odăi cu putini şi o clădire aparte pentru bucătărie".Ca personal: "un doctor,un hirurg,un ipohirurg,un preot,o îngrijitoare de rufe şi un bărbier".In 1840,au fost acì îngrijiţi 856 bolnavi: "85 cu înfierbinţeli,86 cu înjunghieri în osebite părţi ale corpului,14 cu reumatismuri,11 cu încuietori de ud,65 cu răniri şi striviri,595 cu felurimi de pătimiri".

14 Oct.1872: Se naşte P.P.Negulescu.

15 Oct.1971: Ajutat de soţie,şi de multă râvnă pentru Adevăr şi Bine,basarabeanul Sergiu Grossu scoate la Paris,în franceză,o publicaţie lunară "Catacombes", admirabil organ de luptă contra comunismului ateu.

18 Oct.1909: Aviatorul Louis Bleriot sboară deasupra Bucureştilor.

20 Oct.1872: Se naşte,la Milcov,Cincinat Pavelescu. + 1934.

20 Oct.1897: Moare Gheorghe Chiţu.

23 Oct.7143(1635): "Fata lui Ionaşcu şi fetele ei au vândut lui Anton din Paşcani,drept douăzeci de taleri bani gata,un loc de prisacă în rediu satului Cristeşti,în cârligătură,cât aruncă un om cu securea în toate părţile".

25 Oct.1632(5 Nov.st.n.): Aga Matei înfrânge,"din jos de mănăstirea Plumbuitei",pe Moldovenii şi Tătarii lui Radu Vodă,care venea să ia tronul Munteniei.

28 Oct.1948: Academia reperistă proclamă "academicieni post-mortem",la propunerea lui Sadoveanu,pe Caragiale,Creangă,Gherea,Eminescu,G.Ibrăileanu,I.Andreescu,Şt.Luchian,Aurel Vlaicu,cum şi pe Teodor Neculuţă,Ion Păun Pincio,Al.Sahia, D.Bagdasar şi Şt.Stâncă.

31 Oct.1881: Se naşte,la Fălticeni,Eugen Lovinescu.

1 Nov.1908: "Luceafărul" dela Sibiu publică prima nuvelă a lui Rebreanu: Codrea.La 15 Decembrie îi publică altă nuvelă,"Ofilire",autorul intrând astfel în rândul colaboratorilor alături de Sadoveanu,Goga,Agârbiceanu,Sandu-Aldea,Cotruş, Vasile Militaru.

2 Nov.1811: Moare Gheorghe Şincai,istoric şi filolog.

2 Nov.1854: Moare Anton Pann.

2 Nov.1869: Se naşte Iulia Hasdeu.

3 Nov.1882: Moare pictorul Ion Andreescu.

5 Nov.1884: Moare Ion Codru-Drăguşanu.Călătorise prin Franţa,Germania,Anglia, Italia,Rusia,Elveţia,iar impresiile şi le-a publicat în "Peregrinul transilvan", Sibiu,1865.Se născuse în Drăguş(Făgăraş),pe la 1815.

6 Nov.1882: Se naşte,în Binţinţi(Hunedoara),Aurel Vlaicu.

8 Nov.1612: Se naşte,în Silişteni(Fălciu),domnitorul Constantin Cantemir.

10 Nov.1885: Moare Alexandru Odobescu.

11/24 Nov.1918: Apare la Vârşeţ,condus de învăţătorii Patrichie Râmneanţu şi Petre Bizerea din Coştei,ziarul săptămânal "Opinca".Ultimul număr cunoscut iese la 2 Martie 1919.

12 Nov.1869: Moare Gheorghe Asachi.

12 Nov.1912: Se naşte,la Adjud(Putna),Emil Botta.

14 Nov.1872: Se naşte,la Galaţi,ziaristul T.Pisani.

17 Nov.1902: Se naşte,la Câmpulung(Muscel),sculptorul Const.Baraschi. + 1966.

21 Nov.1871: Se naşte Ilarie Chendi, la Dârlos.
24 Nov.1796: Se naşte Ştefan Ludwig Roth.
29 Nov.1852: Moare, la hanul "Alla Trinacria" din Palermo, Nicolae Bălcescu.
30 Nov.1902: Se înfiinţează în Petrovăsâla(Vladimirovăţ), în actualul Banat înstreinat, din iniţiativa preotului Ioanichie Neagoe şi a învăţătorului Nicolae Penţa, un cor bisericesc.

1 Dec.1892: Naşterea lui Cezar Petrescu.
5 Dec.1872: Se naşte pictorul Gheorghe Petraşcu.
14 Dec.1946: Moare Ion Alexandru Brătescu-Voineşti.
10 Dec.1922: Studenţimea Universităţilor din România declară greva generală, motivată de revendicări vitale pentru existenţa Neamului Românesc.
18/31 Dec.1906: Caragiale către Mihail Dragomirescu: "...Mai învaţă apoi că patria nu este o parvenită capriţioasă cochetă, care are nevoie de curtezani fluturatici, cu zâmbete de cadril şi dedicaţiuni de madrigaluri galante; ci o nobilă mamă severă, căreia-i trebuiesc copii juraţi spre demne isprăvi, cu calde bătăi de inimă pe tăcute, fără declamaţiuni galante".
19 Dec.1477: Moare Maria de Mangop, a treia soţie a lui Ştefan cel Mare, cu care se căsătorise la 24 Sept.1472. A fost îngropată la mănăstirea Putna.

SIC TRANSIT... de Ştefan Baciu

Aşa se duce gloria lumii
Ca de pe margine de cupă,
Un brâu ţesut din firul spumii.

Tot alţii'n urma noastră vin
Şi cât de repede-or să rupă
Un vis iubit muncit cu chin.

Azi nu se înfioară trecătorii
De tâmpla albă care-a stat
Plecată mult pe coardele viorii.

Noi toţi am dus cândva sub frunte
Un univers în care am lucrat
Ca salahorul într'un munte.

Curând ne vom culca sub glie
Subţirea mână care-a scris
Caiete cu revoltă şi cu poezie.

Iar de sub neagra scoarţă-a humii
Va creşte un copac de vis.
Aşa se duce gloria lumii.

&& Dl dr.Radu Flora, profesor de Limba Română la Universitatea din Belgrad şi preşedinte al Societăţii de Limba Română din Voivodina, afirmă, într'un interview luat de dl Miodrag Miloş şi publicat în "Libertatea" din Panciova, că zisa catedră "a devenit un adevărat focar de studiere a literaturii române în ţara noastră", adică în Jugoslavia. In altă parte e vorba de o proiectată "Monografie a românilor(din Voivodina, natural)". Cum în tot interviewul, de o pagină întreagă, e vorba exclusiv de Banatul înstreinat, ne întrebăm cu mirare care să fie pricina desinteresării totale a unui savant de talie ca dl Flora faţă de masele româneşti din Valea Timocului(ca să nu mai vorbim de fraţii din jurul Bitoliei, sau din Istria): aceştia n'or fi având şi ei... folclor? şi n'or fi vorbind şi ei româneşte, poate la fel de bine ca cei din Banatu-i aşa de drag? De când face ştiinţa.. discriminări? Că n'o fi vorba, doară, de vreo frică, cum pretind unii răuvoitori, - când noi ştim sigur, din "Libertatea", că Jugoslavia e paradisul tuturor libertăţilor, pentru toate naţiunile conlocuitoare...

&& "Ţara şi Exilul" ne informează de adânca pietate a lui Hitler pentru sărbătorile creştine. E ceva cu totul inedit, de care biografii Führerului vor fi obligaţi să ţină seamă. Astfel, internarea legionarilor în lagărele nemţeşti, în Decembrie 1942, n'a fost prilejuită de fuga lui Sima în Italia, ci fusese decisă cu mult înainte: "dacă ea nu fusese executată imediat, a fost din motive umanitare, ca să fim lăsaţi să petrecem în pace sărbătorile Crăciunului". Cine ar fi bănuit la Hitler, şi încă în plin război, atâta delicateţe pentru ortodocşii lui Sima?...

&& "Scânteia" din 11 Noembrie ne aduce o veste senzaţională: "In holul poştei din Tg.Jiu au fost instalate două aparate cu ajutorul cărora legătura telefonică dintre Tg.Jiu-Bucureşti şi Tg.Jiu-Craiova se poate realiza fără intermediul serviciului 09", adică direct. Şi când te gândeşti că, din Germania de pildă, abia de poţi telefona direct... cam în toată Europa!

&& Din "Tribuna Americii" aflăm că Sf.Mina e "protectorul drumeţilor", pe cari "îi apără de tâlhari şi de tot felul de primejdii, de care erau pline drumurile odinioară"; pentru că azi tâlharii, în România, nu mai bat drumurile: au intrat cu toţii în guvern...

DIN ZIARE,CĂRȚI,REVISTE

*. Mesajul Convenției Uniunii și Ligii către poporul român,în "America",Detroit,17 Sept.1972: Intocmai ca în anii trecuți,la deschiderea Adunării,gândurile și urările cele mai bune se îndreaptă spre voi,frații noștri din România, exprimându-ne dragostea și admirația deosebită pentru curajul cu care îndurați umilințele,mizeria și exploatarea nemiloasă la care sunteți supuși de regimul comunist totalitar impus asupra voastră.

Ne închinăm cu smerenie în fața memoriei acelora dintre voi care au căzut jertfă tiraniei,fără să aibă altă vină decât aceea că și-au păstrat credința în libertate și s'au străduit ca poporul român să poată duce o viață mai bună.

Adânc conștienți de îndatoririle noastre ca cetățeni ai Statelor Unite și Canadei,în neclintita credință că numai trăirea în libertate și democrație poate asigura fericirea omului și trăinicia păcii în lume,rămânem îndurerați de noul val de teroare ce s'a abătut asupra voastră și mai ales asupra păturii de intelectuali,cu scopul absurd de a revitaliza doctrina falimentară comunistă.Am făcut apel la Președintele Statelor Unite și la Primul Ministru al Canadei,ca,pe de o parte să vă dea sprijin moral,diplomatic și politic,pentru a vă putea recâștiga libertatea și trăirea în democrație,iar pe de altă parte să ceară imperios Guvernului dela București să respecte dispozițiunile Art.3 din Tratatul de Pace din 1947,lăsând pe toți cetățenii României să se bucure de drepturile omului și libertățile fundamentale.In fine,le-am mai cerut să intervină pe lângă Guvernul Sovietic,ca să pună capăt persecuțiilor,deportărilor și genocidului cultural care se practică în mod sistematic în Basarabia,Bucovina de Nord și Ținutul Herței,rupte dela sânul României de Rusia Sovietică prin violarea dreptului de liberă determinare a popoarelor și nesocotirea tratatelor internaționale.

In adânca credință că rezistența voastră curajoasă împotriva dictaturii comuniste,unită cu străduințele noastre de aici,vor aduce mult dorita libertate după care jinduiți,strigăm din toată inima: Trăiască România liberă și independentă în granițele ei firești!

* Augustin de Foxá,în "Carpații",Madrid,10 Oct.1972: România continuă să fie sentinela neadormită a Occidentului.România nu poate și nu trebuie să moară.Fiică a lui Traian,soră îndepărtată a marei familii latine,Tracia cu pajiști și podgorii verzi,citată în "Iliada",apărătoarea alfabetului roman în fața orientalelor litere cirilice,vesela și splendida țară a "horei",care este un fel de sardana, țara cu obârșie de aur a Arhanghelilor care străpung cu sulița balaurii,această întindere de 20 de milioane de creștini inasimilabili de ruși,această stâncă a Occidentului,are dreptul să fie auzită.

România nu poate muri.Nu se poate ca acest colț iubit al Europei și al latinității,întărit prin permanentă veghe la granița ei de Răsărit și cu mai bine de o mie de ani de sânge vărsat apărând-o,să fie lichidat pe o bucățică de hârtie liniată,în după-amiaza unui vesel banchet la Yalta,printre votcile și icrele negre ale învingătorilor într'un război început în numele libertății popoarelor.

* Din scrisul lui Mazzini(+ 1872),în "Borghese",Milano,5 Noembrie 1972:
Tirania trăiește în rădăcinile comunismului și îi invadează toate formulele. Omul nu e,în comunism,decât o mașină de producție.Libertatea sa,răspunderea,meritul individual,neîncetata aspirație care-l împinge spre noi moduri de progres și de viață,dispar cu desăvârșire.Omul,în ordinea comunistă,devine o cifră.S'ar zice o existență monastică fără credința religioasă; sclavia evului mediu fără speranța răscumpărării.Comunismul neagă societate și individ în acelaș timp; și le neagă în elementele lor vitale: libertate,progres,desvoltare morală a creaturii.O sălbatică irupție,nu de doctrine ci de arbitrare,iraționale negări,a unor demagogi ruși,germani,francezi,a venit să anunțe că,pentru a fi fericită, Omenirea trebuie să trăiască fără Dumnezeu,fără Patrie,fără proprietate individuală,fără sfințenia familiei,la umbra casei municipale din fiecare comună.Internaționala nu poate creia decât greve și răscoale sângeroase.Cei ce se ostenesc pentru o astfel de Revoluție pregătesc foarte amare decepții bieților muncitori înșelați.Internaționala e menită să se desmembreze.Națiunile pe care ea și orbii ei susținători le neagă,sunt imortale,vor învinge sterpul concept cosmopolit: ele vor păstra numele și aspirația ce toți avem spre viitoarea Federație a Patriilor libere.

Problema e de educație,noi trebuie să regenerăm omul în idei și afecte,să înălțăm și lărgim sfera vieții sale.In uitarea acestei primare intenții stă eroarea decisivă a Comunismului și a tuturor sectelor ce se reclamă dela socialism.

Ei îşi îndreaptă studiile şi efortul asupra lumii şi nu asupra omului: asupra casei şi nu asupra creaturii vii care o locuieşte,şi se apucă,fiecare cu propriul program,s'o văruiască,s'o împodobească,s'o corecteze.Frumoase sunt grădinile,palatele voastre,dar nu vă gândiţi că sălbaticul pus să locuiască are să ruineze pe loc acea frumuseţe? Numai omul transformă puţin câte puţin mediul,elementul în care trăieşte şi se înalţă; utopiştii pot să prevadă,nu să facă.Rânduirea socială a lumii exterioare nu e decât manifestarea omului intern,a condiţiei morale şi intelectuale a Omenirii într'un dat period al credinţei sale.Pentru corectarea relelor,omul nu trebuie -ca sălbaticul lui Montesquieu care doboară pomul pentru a-i culege fructele,- să distrugă patrie,familie,proprietate.Îi va fi de ajuns să le transforme,să le îndrumeze mersul într'o direcţie mai bună,să le lărgească sfera,să le libereze de egoismul ce le corupe şi abate.

* Despre "zidul ruşinii",în "L'Homme Nouveau",Paris,17 Sept.72: Primele pietre ale zidului dela Berlin au fost puse în noaptea de 12 spre 13 August 1961 de unităţi ale armatei şi poliţiei populare est-germane,asistate de "comandos" de şoc ale miliţiei muncitoreşti,în total vreo 20.000 de oameni.Terminat oficial la 29 Noembrie 1961,zidul a suferit însă de atunci diverse "îmbunătăţiri".E un adevărat meterez înalt de 3,50 metri şi larg între 50 centimetri şi un metru,şi se întinde pe cei 46 chilometri cari despart sectorul oriental de sectoarele occidentale ale Berlinului.In realitate,există două ziduri,primul chiar pe linia de frontieră,celălalt la 100 de metri în sectorul oriental.Spaţiul dintre ele e declarat zonă interzisă.Zăvorîrea e completată dealungul celor 115 chilometri de graniţă dintre Republica democrată germană şi Berlinul occidental prin două rânduri de sârmă ghimpată,la 2 metri unul de altul.Zidul e supraveghiat în permanenţă de 10.000 de oameni.El are 200 de turnuri de pază,vreo 250 adăposturi betonate,baraje cu câini poliţişti,tranşee,sârmă electrificată... Lucrările au necesitat dărâmarea a numeroase imobile; vreo 4000 de persoane au trebuit să fie expulzate... Oficial,zidul a fost construit pentru a împiedica activităţile de spionaj din Berlinul apusean,a pune capăt traficului monetar(la bursa neagră schimbul se făcea considerând o marcă apuseană pentru 3 la 5 mărci din Est),şi a stopa fuga spre Apus.In August 1961,numărul persoanelor oficial înregistrate la centrul de primire din Marienfeld,în Berlinul occidental,se ridica la 1.730.000.Această cifră reprezenta între 40-60% din totalul refugiaţilor ce părăsiseră Germania orientală în aceeaşi perioadă...

Cu tot enormul dispozitiv de supraveghere instalat,26.000 de persoane,dintre care 512 soldaţi din armata populară(cifră dată de poliţia vest-berlineză),au trecut zidul din August 1961.Astăzi însă dispozitivul a devenit aproape ermetic. Incercările înregistrate zilnic sunt cel mai adesea menite eşecului.Aceasta s'a petrecut şi se petrece încă,în Europa,la o oră de avion de Paris.

* Din "Boian News Service",New York,23 Oct.1972: In legătură cu constituirea, la Bucureşti,a asociaţiei "România": cum s'au adunat aceşti oameni,cari reprezintă,oricum,tot ce se găseşte acolo mai bun,dela academicieni şi mitropoliţi,până la ţărani şi muncitori? S'au întâlnit aşa pe stradă şi au zis: "Hai să facem o asociaţie"? sau au fost convocaţi la Bucureşti,prin comitetele de întreprinderi şi de unităţi,adică pe linie de partid? Este o elaborare spontană? sau o organizaţie oficială a guvernului comunist,clocită bine la întuneric şi cu scop criminal,ca toate cele de până acum,iar semnatarii au ascultat şi n'au putut să zică nu! Şi încă ceva: asociaţia "România"se adresează tuturor românilor ce se găsesc înafara graniţelor ţării? sau numai nouă celor din lumea capitalistă? Celor 5.000.000 de Basarabeni şi Bucovineni,ca să nu-i mai punem pe Moldovenii din Transnistria? Sau nouă,cari nu întrecem cifra de 100.000,răspândiţi prin toate ţările libere! Cine are mai multă nevoie de legătură cu ţara? Noi,cari aşa puţini cum suntem avem biserici româneşti,asociaţii,ziare,scriem cărţi? sau bieţii bucovineni şi basarabeni,cari n'au biserici,nici preoţi români,nici ziare pe limba lor! Pe drept cuvânt,multe ziare din lumea liberă se întreabă dacă asociaţia "România" se îndreaptă către Românii din Timoc sau din Bulgaria,din Cadrilater,sau către Macedonenii din Grecia: nici aceştia n'au şcoli şi preoţi de limba română... Ne miră ce dragoste mare i-a apucat de noi,o infimă parte,în timp ce ţinuturi întregi de Români din afara graniţelor sunt neglijate...

Românii din Basarabia,Bucovina,Cadrilater şi Timoc sunt deja înrobiţi,desfiinţaţi ca voinţă şi ca exprimare,încorporaţi lumii comuniste,cu forţa.Nu mai prezintă niciun pericol.Or noi,noi cei puţini,ne încăpăţînăm a rezista comuni-

zării,cerem libertatea ţării şi întregirea ei; asta îi doare pe domnii dela asociaţia "România".De aceea ar vrea să ne astupe gura cu zăhărelul,cu dragostea de ţară,cu peisagiul,cu doina,cu folclorul.Noi ne iubim ţara şi cultivăm cântecul şi literatura românească,fără să avem nevoie de asociaţii comuniste,că doară n'o fi fost patriotismul monopolizat de comunişti.Oridecâte ori îi criticăm pe guvernanţii dela Bucureşti,apare câte un agent,înfofolit în haine democratice şi-ţi spune mieros: "nu-i bine să ne vorbim de rău ţara",caşicum Ceauşescu cu toată şleahta lui de slugoi ar reprezenta România!...

...Nici Americanii şi nici Europenii din Piaţa Comună nu se grăbesc să acorde României ajutor economic cu clauza naţiunii celei mai favorizate.Ba,chiar bunii români pe cari ne doare mizeria celor din ţară ne opunem la această ideie.A fost criticat în acest buletin chiar şi apelul Episcopului Valerian,care dimpreună cu fostul preşedinte al Uniunii şi Ligii au trimis un apel către preşedintele Nixon, cerând această clauză pentru RSR.Cei cari sunt mai nou veniţi pot să vă spună că nu s'a schimbat cu nimic mizeria ţăranului român,cu tot ajutorul trimis.România este angajată nelimitat faţă de C.A.E.R.,nu cu sume fixe,ci în raport cu cât are,în raport cu producţia ei anuală.Pe o uşă intră iar pe alta iese.Oricât ar produce sau ar primi ţara,situaţia locuitorilor rămâne aceeaşi,fiindcă există o comisie de planificare a bunei stări a ţăranului şi a salariilor,să nu treacă de un anumit nivel.Cine nu cunoaşte ajutorul masiv,în spitale,utilaj sanitar, doctori,infirmiere,medicamente şi alimente,pe care România l-a trimis Coreei de Nord? Nu de mult,ziarele româneşti publicau sumele colosale de dolari pe care guvernul dela Bucureşti le oferă ţărilor africane şi în special algerienilor - cari trăiesc mult mai bine decât românii,masive cantităţi de alimente şi medicamente trimise Vietnamului de Nord,şi alte ajutoare secrete gherilierilor din America Latină.Când ne gândim la mizeria din ţară,noi judecăm uman,dar ei judecă politic.Mizeria este şi o metodă de a-i ţine pe oameni în frâu şi a-i avea la dispoziţie când vrei.

COLIND de Vasile Posteucă

Scoală neam din depărtare,
Că'n fereastra dinspre zare
S'a aprins steaua cea mare,
Şi-o duce Domnul prin ger,
Cu toţi îngerii din cer,
Lerui,Doamne,Ler...

Iară'n loc de blând colind,
S'aud codrii vechi doinind
Dela Nistru până'n Pind,
Că nu-i pace,nici mălai
Cât sunt satele pe plai,
Lerui,colţ de rai...

Plânge mândra mănăstire,
Ca firul de dor subţire,
Pascu-l hoardele sibire.
Pasc sufletul neamului
Lăcustele iadului,
Lerui,Doamne,Lui...

Ţara scumpă,miorea,
Sta'n genunchi şi se ruga
La Măicuţa Precista,
Cu Pruncul alăturea...
Şi râdeau păgâni mişei,
Că nu-i Dumnezeu cu ei,
Lerui,Doamne,Lei...

Dumnezeu cu geana arsă,
Colo'n cer durere varsă
Pentru lumea rea şi'ntoarsă,
Şi-a trimis moarte şi fier
Pentru cruntul temnicer,
Lerui,Mare,Ler...

Iată,steaua sus răsare
Dela Tisa până'n mare,
Şi nu-i stea,ci mândrul soare...
Neamu'n creste iar s'avântă,
Cântă cerul,neamul cântă,
Lerui,Ţară sfântă.

&& Sub titlul,repetat,"Omul - valoarea supremă",tovarăşul Mazilu ne explică, în "Glasul"minciunii,cum "desfiinţând orice discriminare de sex,rasă sau naţionalitate dintre cetăţeni,societatea noastră conferă o înaltă demnitate persoanei umane".Aparte faptul că "discriminarea" de mai sus e făcută de Natură,adică de Dumnezeu(şi nici dracu n'o poate desface),noi credem că "demnitatea" omului ar fi mult mai bine servită dacă bietul român ar fi scutit să facă,cu jurnalul de împachetat în mână,coadă la ceapă şi la oase,dacă ar putea dormi fără spaima securităţii,dacă n'ar mai avea nevoie să cerşească la streini medicamente şi lame de ras,etc.,etc. Că mijloace ar exista,ne asigură,şi chiar pe aceeaşi pagină, un alt colaborator al "Glasului"minciunii,tovarăşul Stănescu,care afirmă că "în primul semestru al anului 1972 a fost o producţie mai mare decât în întregul an 1965".Şi atunci,unde merge atâta"belşug"? De ce funcţionarii,români,ai Moscovei,

sunt mai grijulii de "demnitatea" ruşilor,a vietnamezilor,a algerienilor şi a altor "lifte" - şi nu a fraţilor români? Ori belşugul cu care se tot laudă "Glasul"minciunii e adevărat,şi atunci "se ia pâinea dela gura copiilor ca să se dea câinilor",ori totul este,ca de obicei în lumea ocupantului,numai un "bluf" statistic.Adevărul pare însă a fi la mijloc: şi ce bruma se produce,ia calea străinătăţii,lăsând pe localnici doar cu... "demnitatea"!

* Din "Tribuna României" aflăm că de 3 ani există o Antrepriză Română de Construcţii-Montaj(ARCOM),care are "în curs de definitivare peste 70 de contracte cu firme din 15 ţări; alte 60 de contracte au fost deja onorate".Publicaţia indică locurile de muncă,unde se exportă,ieftin,mână de lucru românească(India, Congo,Germania,Turcia),dar e tare sgârcită în detalii.Pe care însă,în ce priveşte şantierul dela Travemünde,le aflăm din publicaţia germană "Neue Revue": La construcţia unui imens hotel turistic în această staţiune balneo-climaterică, nicio firmă germană n'a vrut să se angajeze în condiţiile oferite: 50 milioane mărci,şi termen de predare 31 Decembrie 1972.Aceste condiţii le-au acceptat însă, natural,guvernanţii reserişti,cari au mână de lucru câtă şi în ce condiţii vor, plus o imensă poftă de valută.Au trimis aşadar 600 de muncitori,angajaţi cu 24 mărci pe zi calendaristică,ceea ce face 720 mărci lunar."Banii -precizează revista germană,de unde mai aflăm că se lucrează 55 de ore pe săptămână- sunt trimişi imediat în România".Ne lipsim de comentarii.Ne-am fi aşteptat,numai,ca noua gazetă de captare a exilului să se arate ceva mai inteligentă decât defunctul "Glas" al minciunii în informarea refugiaţilor.

* Intr'una din interminabilele plenare ale argaţilor Moscovei,Ceauşescu arată că el consideră "ca menire istorică a socialismului aceea de a elibera omul de asuprire şi exploatare,de a asigura bunăstarea lui materială".Şi construirea acestui soi de socialism a început-o chiar cu sine: nu-i exploatat de nimeni,nu-i asuprit de nimeni(afară,cumva,de consoartă),iar bunăstarea lui materială merge destul de binişor,ceeace-l face să creadă că a ţării merge şi mai bine. Ce leafă ai tu Nicuşor? l-ar fi întrebat odată coana Lenuţa.Nimic! răspunde el prompt. Apăi -reflectează nevasta- dacă noi,fără niciun fel de leafă,o ducem cum o ducem,ce bine or fi ducând-o cei din câmpul muncii,toţi lefegii...

* Din "Scânteia",11 Noembrie,aflăm că "în imobilul din strada Moţilor nº 99, din Cluj,s'a întâmplat o tragedie.Aflate în aceeaşi încăpere,trei bătrâne(Maria Dinculescu,Rozalia Felecan şi Iuliana Beke) au aprins focul în sobă şi s'au pregătit de culcare.Imprudenţă fatală.In ziua următoare,nici una nu mai era în viaţă.Fuseseră intoxicate cu bioxid de carbon".Aşa dar,în regimul lui Ceauşescu, sub care ţara progresează în fiecare zi atât de mult încât poate să mai pricopsească şi alte ţări nedesvoltate,- trei bătrâne,care nici măcar nu sunt rude, sunt silite să locuiască într'o singură odaie,să stea toată ziua în frig(aprinzând focul abia înainte de culcare),şi să moară de bioxidul cărbunilor: halal progres! Cei dela "Tribuna României" or fi citind "Scânteia"?...

* O comisie a ONUlui s'a plimbat toată luna August prin Africa,în anchetă cu privire la "drepturile omului" în Africa de Sud,în Rodezia şi'n posesiunile portugheze.Cum se face că nicio misiune a ONUlui nu merge,în acelaş scop,în România,în Polonia,în Ungaria,în Albania,în Cehoslovacia,şi.. în Rusia însăşi?...

* In ultimul număr al publicaţiei sale de luptă anticomunistă,Horia Sima îl face cu ou şi cu oţet pe defunctul Ilie Gârneaţă,înşirând multele ruşini ce ne-a făcut.Lipseşte însă cea mai mare: aceea de a-l fi recunoscut,cândva,pe acest mărunţel ca şef al Gărzii Căpitanului,fapt care-a derutat întreaga Legiune...

* "Nu se află astăzi 'torturaţi pentru Hristos' în ţara dintre Danubiu şi Carpaţi",ne informează prea cucernicul Slevoacă,în "Credinţa" misionară a patriarhiei din Bucureşti: în adevăr,şi Gherla şi Aiudul sunt dincolo de Carpaţi...

&& In "Viaţa Românească" din Iunie,Ovidiu Constantinescu e de părere că "lagărele de exterminare naziste" au fost "una dintre cele mai funeste şi cutremurătoare pagini din istoria omenirii".Să nu fi auzit,tovarăşul Ovidiu,niciodată de gropile dela Katyn? nici de ororile dela Piteşti? nici de Canal?...

&& Ultima luptă în care au fost folosite săgeţile a fost "bătălia naţiunilor" de lângă Lipsca(1813),când englezii au opus lui Napoleon un detaşament de arcaşi.Se trăgea până la 12 săgeţi pe minut,cu o rază de eficacitate ce depăşea 200 de metri.("Libertatea" din Panciova,8 Oct.1972)

ŢARANII ROMANI

De mii de ani,ţăranul nostru a fost lăsat în părăsire.A trăit cum a dat Dumnezeu.Azi nu mai trăieşte cum vrea Dumnezeu,ci se chinuieşte dela o zi la alta,după cum vrea partidul.Şi partidul nu vrea decât un singur lucru: săl distrugă,ca pe cel mai mare duşman al comunismului.Şi a făcut imens de mult în acest sens.Din stăpân pe soarta lui,ţăranul a ajuns azi un cerşetor,care trăieşte în agonie,în aşteptarea unei zile mai bune.Şi este dureros că până şi străinii de neam au înţeles aceasta.Ce vrea partidul să ascundă sub masca roşie umanitară, au înţeles-o autori americani la mii de kilometri de ţara noastră.Alţi străini au înţeles de zeci şi sute de ani rolul ţăranului în istoria poporului nostru. Până şi Marx,în însemnările lui despre Români,îi găseşte pe ţărani păstrătorii fideli ai tradiţiilor româneşti şi iubitori ai pământului strămoşesc,singurii purtători ai românismului de peste veacuri.Ei trăiesc greu -continuă Marx- dar este o adevărată minune să vezi aceşti ţărani în straiele lor albe,vorbind şi azi,după 18 secole,aceeaşi limbă latină pe care o vorbeau şi strămoşii lor.Simpli,modeşti,supuşi,dar mândri,ţăranii ne-au purtat secole întregi prin negura istoriei.Azi,comuniştii îi ucid,şi ştiu bine de ce.Au înţeles că poporul român nu poate fi ucis dacă nu i se ucide ţărănimea,izvorul nostru nesecat de apă vie.

Crima au început-o Ruşii în urmă cu peste 25 de ani.Guvernanţii de azi o continuă,şi pentru aceasta nu au nicio scuză.Ar trebui să înţeleagă şi ei,ceea ce autorul american Robert Markham a înţeles de mult.Este impresionant să vezi cât de bine ne-a intuit acest prieten american şi ce frumos vorbeşte despre ţăranul român. "Ţăranii,spune acesta,au fost cei mai rezistenţi şi creativi în istoria omenirii,iar în România acest lucru este şi mai evident.Işi iubesc pământul,sunt ataşaţi de biserică şi profund religioşi.Intreaga lor viaţă dela ţară a fost influenţată de religie.Biserica l-a ajutat pe ţăran,timp de secole,să se simtă om cu adevărat liber,chiar şi atunci când era iobag ori servitor.Tot biserica i-a inspirat în decursul vremurilor cele mai frumoase creaţii artistice.Timp de secole,ţăranii nu au văzut nicio carte,iar intelectuali nu au existat.Cei cari au continuat şi limba şi tradiţiile în acele vremuri grele,au fost tot ţăranii.Au muncit mult,au trăit greu,dar au păstrat nealterată fiinţa românească,chiar în vremuri când părea dispărută.Fără şcoli şi fără savanţi -aşa cum a recunoscut recent şi ziarul "New York Times"- ţăranul român a creat cel mai frumos şi cel mai bogat folclor din Europa.Deşi aparent supus şi umil,continuă autorul,ţăranul român are cea mai puternică personalitate din Estul Europei,fiind cel mai refractar la ideia de înregimentare şi colectivizare.Manifestă o adevărată repulsie pentru a fi înghiţit de mase.Viitorul României depinde de ei,conchide Markham; dacă ţăranul rezistă acestor vremuri,România supravieţuieşte şi ea".

Aceasta,din nenorocire au înţeles-o şi Ruşii,cu mult înaintea noastră.Au înţeles că prin ţăran continuăm să existăm de două milenii.Contra acestei fortăreţe de rezistenţă românească s'au dat cele mai multe lovituri în anii comunismului. Markham o spune clar: "In 1945,Ruşii şi-au instalat primii agenţi în guvernul dela Bucureşti,şi aceştia au avut sarcini precise şi concrete.Printre aceste sarcini era distrugerea definitivă a ţărănimii,prin învrăjbire şi colectivizare".

Sarcina nu a fost deloc uşoară.Ţăranii s'au opus din răsputeri.R.Henry,într'o lucrare despre România,recunoaşte că în nicio ţară comunistă conducătorii nu au întâmpinat atâta rezistenţă ca în România,şi nicăeri măsurile luate de partid şi securitate nu au fost atât de brutale.O ştim şi noi,ca martori oculari ai infinitei tragedii.Ţăranii au fost bătuţi,torturaţi şi ucişi prin casele şi ogoarele lor,iar în închisori au intrat cu sutele de mii.Rezistenţi,dârji şi cu încredere în Dumnezeu,încă îşi mai cântau cântecele şi doinele de jale.Au fost atâtea crime,încât până şi presa oficială recunoaşte că "în numele luptei de clasă au fost arestaţi în mod abuziv peste 80.000 de ţărani,în cea mai mare parte ţărani săraci,fiind judecaţi şi condamnaţi în public de către tribunale speciale" Acestea nu urmăreau alt scop decât terorizarea şi îngenunchierea ţăranilor şi a întregei ţări,pentrucă într'un fel sau altul toţi ne tragem dela ţară.Au fost ucişi zeci de mii de ţărani.Au fost închişi cu sutele de mii.Ceeace este însă mai grav... situaţia lor nu s'a îmbunătăţit cu nimic.Sunt şi azi sclavii desculţi,înfometaţi şi muribunzi ai aceluiaşi regim falimentar.

Tot cutreerând prin sate,citind materiale şi statistici publicate ori nepublicate şi mai ales stând de vorbă cu colegii de facultate dela ţară,am ajuns să-i cunosc bine pe ţărani.Pe măsură ce înţelegeam şi mai bine situaţia lor dureroasă,mă simţeam şi mai aproape de ei.Tabloul zilnic al ţăranilor cari de peste

douăzeci de ani vin la oraş să cumpere pâine,este acum cunoscut de toată lumea. Ce poate fi mai trist decât să vezi un ţăran necăjit şi zdrenţuit,cărând un sac de pâine pe spate,ori cu pâinea înşirată pe sârmă.Ei,cari produc grâul,nu mai au asigurată nici măcar pâinea cea de toate zilele.

In urmă cu numai câţiva ani,pe când făceam o lucrare în Delta Dunării,am întâlnit un grup de ţărani-pescari.M'au primit foarte ostil la început,dar curând ne-am împrietenit.Am eşit cu ei la pescuit pe lacul Gorgova,dimineaţa la ora două.Am fost încântat,dar m'a impresionat viaţa lor aspră.Erau plecaţi de acasă de o lună de zile.Dormeau în baltă şi trăiau numai cu peşte.Nu mai aveau altceva,lucrau pentru colectiv.Când după mai multe zile le-am câştigat toată încrederea,şi-au deschis inimile,spunându-mi tot ce aveau pe suflet."Toată vara muncim la pescuit,s'au plâns bieţii oameni,toamna ne bagă la săpat de canale, iar în timpul iernii ne obligă să tăiem stuf şi trestie.Am ajuns în zdrenţe.Nu mai avem nimic.Nici măcar peşte din ce pescuim nu ni se mai dă.Pentru familie şi copii,trebuie să furăm din ce prindem şi,dacă se află,ne bagă la închisoare. Nu mai ştim ce să facem,am ajuns la disperare.Se spune că suntem plătiţi după cât pescuim,dar nu ştim în ce fel,că niciodată nu ajungem la un salariu bun".

Dimineaţa s'au grăbit la cherhana,pentrucă orice întârziere în predarea peştelui se penalizează.Am văzut vreo doi din ei oprindu-şi câţiva peşti,sărându-i şi punându-i deoparte: "pentru familie",mi-a explicat,jenat,un pescar mai bătrân. Am fost apoi cu ei la predarea peştelui.Pe drum a venit miliţianul şi şi-a ales pentru el câţiva peşti dintre cei mai mari.Apoi a apărut "cineva" dela partid cu un "delegat" dela Tulcea; au luat şi ei din belşug.Ce-a rămas a fost,în fine, predat la pescărie.Preţurile cu care sunt plătiţi pescarii sunt deadreptul derizorii: de zece până la douăzeci de ori mai mici decât preţul de vânzare,dacă peştele lor ajunge vreodată pe piaţa românească.I-am părăsit îndurerat pe aceşti pescari,cu cari m'am împrietenit în câteva zile.E o mare ruşine pentru regim, ca pescarii să mănânce peşte de furat,din propria lor recoltă.

In toamna anului 1968 am făcut ultima mea excursie prin ţară,în Munţii Apuseni,pe care nu-i văzusem niciodată.I-am traversat pe jos,bătând cu piciorul pitoreasca Ţară a Moţilor şi locurile de răscoală ale legendarului Avram Iancu. Anul 1968 a fost un an de secetă,care a lovit atât agricultura dela câmpie cât şi pădurile şi fâneţele dela munte.Seceta i-a făcut pe Moţi să sufere şi mai mult şi aceasta am aflat-o stând de vorbă cu câţiva ţărani din satul Scărişoara. M'a surprins aspectul lor exterior deplorabil,şi grija ce li se citea pe faţă şi în cuvinte.M'au întrebat dacă s'a făcut porumb la câmpie,căci pe la ei nu s'a făcut nici măcar iarbă... Erau tare amărîţi."Nu mai avem nici măcar mămăligă pentru copii",mi-a spus cu durere unul dintre ei."Ne-au luat pădurile,le-au tăiat cu maşinile şi nu ne mai dă voie să lucrăm şi să vindem lemnărie ca înainte". "Trăim mai rău ca pe vremea ungurilor",a intervenit un ţăran mai în vârstă,pe a cărui haină nu se mai ţineau peticele."Când ne ducem la oraş să ne plângem,tot de unguri dăm",se plânse un altul."Domnule,a intervenit un Moţ mai tânăr,spunele celor mari dela oraş că nu mai putem trăi,şi pe aici nu am găsit dreptate nicăeri"... Am intrat în câteva case din acelea de lemn,cum sunt pe-acolo.Curate şi îngrijite,dar de o sărăcie lucie.Nimic altceva,decât un pat de lemn acoperit cu o ţesătură de casă,un dulap,o masă şi câteva scaune.Intr'una din case,pe un scăunel,o fetiţă de 3-4 ani,cu părul blond şi ochii mari albaştri,mi-a întins o mânuţă plină cu fragi de munte.Pe masă,mama ei,o ţărancă tăcută şi înbătrânită înainte de vreme,răsturnase o mămăligă şi,după cum îmi amintesc,nu mai era nimic altceva lângă ea.M'au podidit lacrimile... Cu puţin înainte de a ajunge în Câmpeni,am întâlnit un grup de tăetori de lemne.Erau deadreptul revoltaţi.De două luni nu li se plătise salariul,deşi munceau pe numai 17 lei pe zi.. Normatori,contabili şi tot felul de paraziţi intermediari îi înşeală şi-i exploatează permanent.După luni de muncă,se întorc acasă cu mâna goală.. Ţăranii sunt cei mai oropsiţi azi şi vai de ei când nu au nici unde lucra.Rămân adevăraţi muritori de foame.Aceasta este "fericirea" şi "egalitatea" pe care a adus-o "democraţia" socialistă în România noastră!

In Anul 1968 am făcut un studiu în satul Turtureşti... din judeţul Neamţ; are 380 de familii cu circa 900-1.000 de suflete.In 1956,conform presiunilor partidului,derbedeii satului au înfiinţat prima întovărăşire agricolă.Marea majoritate a ţăranilor din sat nu i-a acordat nicio atenţie.Cu toate acestea,în 1962,după lupte,arestări şi crime,torturaţi de securitate şi de miile de activişti de partid,toată lumea a fost forţată să intre în colectiv.. Conform statu-

tului,cooperativa ar trebui să fie condusă de un comitet executiv,adunarea generală a colectiviştilor şi comisia de revizuire.In realitate însă,ea e la discreţia unor derbedei,cari toată viaţa lor au minţit,au înşelat şi furat,iar statutul cooperativei,total în detrimentul ţăranilor,le permite din plin acoperirea acestor nelegiuiri.Preşedintele cooperativei,membru de partid din 1951,fără nici un aport la formarea gospodăriei decât acela de a-i fi colectivizat pe ceilalţi, şi azi îi ameninţă pe ţărani cu securitatea pentru orice gest de nemulţumire al acestora.Conform statutului,la vremea aceea,el avea dreptul la 365 plus 365 zile-muncă pe an,înmulţite cu 60 lei pe zi,plus nenumărate produse în natură,care la un loc îi aduceau un venit de circa 50-70.000 lei anual.Din aceşti bani şi din multe alte furturi şi-a construit o vilă,cum nu avea niciun boer pe timpuri.Contabilul cooperativei,un ţăran leneş,cu numai trei clase primare dar membru de partid din 1950 şi acum şi secretar al organizaţiei de partid,are şi el un venit care,caşi al inginerului agronom,depăşeşte 30+35.000 lei anual.Din conducere face parte şi brigadierul,un fost plutonier de securitate şi acum agent informator al acestora; şi el are un frumuşel venit anual de peste 25.000 lei,aproape de două ori mai mult decât venitul unui profesor de liceu cu 5 ani de studii universitare.Cei 4 factori de conducere a colhozului totalizează la un loc câştigul anual a 37 din ceilalţi ţărani colectivişti: frumos exemplu de egalitate socialistă! Din punct de vedere al ţăranilor,lucrurile stau altfel: conform statutului,un ţăran are dreptul să lucreze un număr de 120 zile-muncă pe an,iar în ziarul "Munca" din 3 Februarie 1971,Ceauşescu confirmă că ţăranii au lucrat numai acest număr de zile.Cu toate acestea,datele oficiale pe 1970,publicate în "Lupta de clasă",îl contrazic,recunoscând că 55% din totalul ţăranilor au lucrat sub 120 de zile,iar 22% numai 40 de zile.Aceasta,nu pentrucă nu au vrut să muncească, ci pentrucă nu au avut ce munci,ori pentrucă muncile efectuate au fost încadrate de conducere la categorii inferioare.Astfel,pentru a li se considera o zi-muncă, de multe ori trebuie să muncească două zile,chiar dacă muncesc 10-14 ore pe zi.

In satul Turtureşti am considerat că un ţăran a lucrat în medie 100 de zile pe an,deşi în realitate au lucrat mai mult,dar au fost încadraţi la plăţi mai reduse.Dacă adunăm cei 6,80 lei,cât le-a revenit pe zi în 1968,şi toate produsele agricole primite în tot decursul anului,vom vedea că venitul unui ţăran a fost de numai 4.950 lei pe tot decursul anului.Tot "Lupta de clasă" admite că venitul ţăranilor este de două ori mai mic decât al muncitorilor dela oraş,dar în realitate este de 3-4 ori mai mic.Nu mai adăogăm şi proasta deservire de orice fel, asistenţă medicală necorespunzătoare,şi multe alte neajunsuri.Au ajuns ţăranii să trăiască dela o zi la alta,bazându-se din ce în ce mai mult pe micul lot personal de 2.500 metri patraţi.

Dacă aceasta este soarta ţăranilor în general,situaţia bătrânilor pensionari este deadreptul alarmantă.Tot conform statutului,aceştia au dreptul să li se împartă 2% din producţia necontractată a gospodăriei,plus 40 de lei pe lună,bani cu care nu se poate cumpăra nici măcar o cămaşe.Produsele agricole ce li se împart sunt total insuficiente şi totdeauna de cea mai proastă calitate.Din păcate, situaţia din satul Turtureşti e o oglindă a întregei agriculturi socialiste,aşa cum a dorit-o şi transformat-o statul "de tip nou".Din liber şi independent,cum era ţăranul,a ajuns azi un cerşetor şi un sclav al noii orânduiri.De unde înainte satul era un centru de creaţie,cu viaţa lui de sine stătătoare,azi este o anexă umilită şi batjocorită a oraşului.

In mod paralel morala satului,cu viaţa lui familiară şi religioasă,a fost şi ea în mare parte distrusă.Bătrânii au ajuns la disperare,familia la divorţ, iar tinerii nu mai visează decât să plece la oraş.Cinstea şi omenia tradiţională dela ţară au suferit şi ele mult,din moment ce ţăranul este obligat să-şi fure propria lui muncă,pentru a nu muri de foame! Singurii profitori sunt cei câţiva golani,cari împreună cu miliţia şi securitatea conduc azi viaţa satului şi partidul care se umflă în pene cu toate statisticile deformate ale "realizărilor agriculturii socialiste".

Nicolae Dima("America")

&& Tovarăşul Purcaru exaltă,în "Tribuna României",hidrocentrala dela Porţile de Fier,"cea mai mare din Europa de mijloc şi apus",comparabilă doar cu întreprinderea "Apollo".Se poate,dar pe noi ne interesează un singur lucru: cum o duce omul? şi,mai ales,ce libertate de gândire,de creaţie şi exprimare are geniul românului de azi? Căci aceasta e principala garanţie a supravieţuirii unui neam!

FETIȚA CU CHIBRITURILE

Era frig cumplit; ningea şi se făcea noapte.Era cea din urmă noapte a anului,noaptea de Anul Nou! Pe frigul şi pe întunericul acesta mergea pe stradă o fetiţă săracă,desculţă şi cu capul gol.Avusese ea pantofi când plecase de-acasă, dar ce folos! Erau prea mari pentru dânsa; îi purtase mai întâi mamă-sa şi fiindcă erau aşa de mari,fetiţa i-a pierdut când s'a grăbit să treacă strada,din pricină că tocmai veneau în goană două trăsuri.Un pantof nu-l mai găsise,iar pe celălalt l-a şterpelit un băieţaş; zicea că are să-l facă leagăn când are să aibă şi el copii.Şi acuma,săraca fetiţă mergea desculţă şi picioruşele ei erau vinete de frig.Ducea într'un şorţ vechi o mulţime de cutii de chibrituri şi o cutie o ţinea în mână.Toată ziua umblase aşa şi nu-i dăduse nimeni nici măcar un bănuţ. Şi-acuma era ostenită,flămândă şi pe jumătate îngheţată de frig.Fulgii cădeau şi se prindeau de părul ei lung şi bălai,care-i atârna frumos în cârlionţi pe umeri - dar ea numai la frumuseţe nu se gândea!

Nu mai putea de oboseală şi s'a aşezat într'un ungher între două case; una era mai ieşită în afară,aşa că între amândouă era un cotlon.Fetiţa s'a ghemuit strângându-şi picioarele sub dânsa,dar tot îi era frig.Acasă nu îndrăznea să se ducă,fiindcă nu vânduse nici o cutie de chibrituri şi nu căpătase nici un bănuţ măcar.Tată-său avea s'o bată; de altfel şi acasă era frig,pereţii erau sparţi şi cu toate că astupaseră crăpăturile cu paie şi cu zdrenţe,vântul tot răzbea înăuntru.Mâinile îi erau aproape ţepene de frig.Un chibrit ar fi straşnic acuma; ce-ar fi să scoată unul,să-l aprindă şi să-şi încălzească degetele? A scos un chibrit şi l-a aprins.Ce frumos ardea! Era o flacără caldă şi limpede ca o lumânărică,o minunată lumânărică.Şi deodată fetiţei i s'a părut că şade în faţa unei sobe mari de tuci,cu picioare de alamă şi cu tacâm de alamă; în sobă era un foc zdravăn şi fetiţa îşi întinse picioarele să şi le încălzească... dar flacăra se stinse,soba pieri... şi fetiţa se trezi ţinând între degete chibritul ars.

A mai aprins unul şi iar s'a făcut lumină.Zidul,acolo unde era luminat,s'a făcut străveziu ca un geam.Pe geam fetiţa văzu o odaie cu masa pusă; pe faţa strălucitor de albă erau farfurii de porţelan şi în mijloc,pe o farfurie,era o coşcogeamite gâscă friptă,umplută cu prune şi mere,din care ieşeau aburi.Şi ce era mai minunat decât toate,gâsca a sărit din farfurie,a început să umble pe jos legănându-se,cu furculiţa şi cu cuţitul înfipte în spate,şi s'a îndreptat chiar către fetiţă.Dar deodată chibritul s'a stins şi n'a mai rămas decât zidul gros şi rece.

A mai aprins un chibrit.Şi deodată s'a văzut stând lângă un pom de Crăciun. Era mai mare şi mai frumos decât acela pe care-l zărise pe geam la negustorul cel bogat.Pe crengile verzi erau o mulţime de lumânări aprinse şi erau agăţate poze colorate ca acelea din vitrinele magazinelor.Fetiţa a ridicat braţele în sus - şi chibritul s'a stins.Lumânările s'au înălţat tot mai sus şi deodată fetiţa a văzut că nu mai erau lumânări,erau stelele sus pe cer; una din ele a căzut,lăsând în urma ei o dâră de lumină.

- Acuma moare cineva! a zis fetiţa.

Bunică-sa,singura fiinţă de pe lume care o iubise şi pe dânsa,şi care acuma era moartă,îi spusese odată: "Când cade o stea,se urcă un suflet la cer".

Fetiţa a mai aprins un chibrit şi flacăra a făcut lumină de jur împrejur; şi în lumina strălucitoare s'a ivit bunica,strălucind şi ea,cu zâmbetul ei bun şi blând.

- Bunicuţă! a strigat fetiţa.Ia-mă,ia-mă cu tine! Ştiu că ai să pleci şi tu când se stinge chibritul,tot aşa cum a plecat şi soba cea caldă,şi gâsca cea friptă,şi pomul cel frumos!

Şi repede a aprins şi celelalte chibrituri care mai erau în cutie,fiindcă voia s'o mai ţie pe bunică-sa,să nu plece.Şi chibriturile au dat o lumină aşa de mare,că se vedea mai bine decât ziua.Niciodată nu fusese mai frumoasă bunica; a luat-o în braţe pe fetiţă şi amândouă s'au înălţat în strălucire şi în bucurie,şi fetiţei acum nu-i mai era frig,nici frică: era în cer.

A doua zi dimineaţa,în ungherul dintre cele două case,fetiţa cu obrajii roşii şi zâmbet pe buze zăcea moartă,degerată de frig,în cea din urmă noapte a anului.Zorii Anului Nou s'au ridicat deasupra trupuşorului mort,lângă care erau împrăştiate o mulţime de cutii de chibrituri,una din ele cu toate chibriturile arse.A vrut să se încălzească - ziceau oamenii.Dar nimeni nu ştia ce frumuseţi văzuse ea şi în ce strălucire intrase şi ce bucurie mare îi adusese Anul Nou!

Hans Christian Andersen

D E Z I N F O R M

"Dezinform",adică răspândirea de informaţii false şi calomnii,sub vălul unui anticomunism înverşunat,este o tehnică de predilecţie a comunismului internaţional,în campania de descompunere a societăţii occidentale.Oare "B.I.R.E.", aşa numitul "Buletin de Informaţie pentru Românii din Exil",publicat la Paris, să fie pe calea de a se specializa în "dezinform"? Iată un model de acest gen de activitate,menit să bucure pe acei pe care Bire afirmă că-i duşmăneşte! In buletinul din 1 Octombrie 1972,Bire scrie: "... Serbarea inaugurală a Bibliotecii din Freiburg a fost fixată pentru zilele de 8-10 crt.(...).Spre a distrage atenţia românilor refugiaţi şi a publicului occidental,de acord(sublinierea e a noastră) cu doi dezertori ai idealului românesc,Miron şi Fotin Enescu,reseriştii au decis să organizeze o 'săptămână culturală românească' tot la Freiburg,cu începere dela 5 Octombrie.Avertizăm compatrioţii să nu se lase păcăliţi de mişelia tovarăşilor.Murdara lor acţiune nu va reuşi să întunece strălucirea creaţiei curate a echipei Bibliotecei Române din Freiburg,căreia forurile germane îi acordă o deosebită importanţă".

Mai înainte de a cerceta "informaţia" sau "dezinformaţia" din Bire,o observaţie: la organizarea "săptămânei culturale","cioclii culturali de la Bucureşti", adică autorităţile comuniste,au simţit nevoia unui acord cu cei "doi dezertori ai idealului românesc" din Freiburg; fără acest acord,ar rezulta că autorităţile comuniste n'ar fi organizat "săptămâna culturală" menită să umbrească serbarea inaugurală a Bibliotecii din Freiburg.Oricare cititor de bună credinţă poate discerne artificiul insinuat cu intenţia de defăimare,întărit de calificarea de "dezertori ai idealului românesc".

Pe dl Miron,cetăţean şi funcţionar german,îl vom lăsa deoparte.Despre ceea ce întreprinde,este răspunzător în faţa conştiinţei sale şi a noii sale patrii. Răspunzători faţă de refugiul românesc sunt refugiaţii,cu statutul recunoscut prin convenţia dela Geneva.Pe foştii refugiaţi,azi cetăţeni ai altor ţări,îi vom arăta cu degetul atunci când lovesc în poziţia refugiului şi în interesele româneşti.Ne oprim deci numai la "Fotin Enescu".Fotin Enescu,unul dintre părinţii cooperaţiei româneşti,este mort din Noembrie 1918.Un gazetar corect este obligat să verifice riguros informaţiile pe care le distribuie cititorilor.Dar tot atât de rău a nimerit-o Bire dacă s'a referit la Mihail Fotin Enescu.Mihail Enescu,fiul lui Fotin Enescu,este cunoscut printre cei ce au luptat pentru constituirea unei noi poziţii româneşti în lumea liberă.Nu cu puţin a contribuit la "importanţa" Bibliotecii din Freiburg.De câţiva ani stă în rezervă faţă de elemente care se disting mai mult prin gălăgie şi mediocritate decât printr(o elaborare eficace de idei împotriva unui sistem pe care pretind că-l combat.Apoi Mihail Enescu este printre cei rari care n'au primit vizite nici din ţară şi mai puţin încă dela membri ai ambasadelor reseriste.Nu-şi face niciun merit din această lipsă de contacte,dar pune în lumină doar un adevăr.

Atunci de unde Bire scoate informaţia "acordului" între autorităţile comuniste şi Mihail Enescu,odată cu un calificativ de "dezertor al idealului românesc"? Dacă nu vrea să fie definitiv pecetluit ca dubios faţă de românii din Exil,şi dacă nu se complace să răspândească sub masca unei noi "infamii comuniste" o infamie dezinformistă,atunci Bire este obligat să arate îndată de unde a primit asemenea informaţii şi de ce nu le-a verificat înainte de a le publica, aşa cum impune cea mai elementară uzanţă gazetărească.Codul penal francez este destul de riguros faţă de calomniile prin presă.Prin urmare Bire se află în alternativa de a dovedi că: 1. S'a stabilit un acord între autorităţile comuniste şi Mihail Enescu pentru organizarea unei săptămâni româneşti la Freiburg; 2. merită stigmatul de"dezertor al idealului românesc"; sau,dacă nu poate dovedi, atunci să recunoască cinstit că s'a lăsat înşelat şi să ceară iertare pentru nedreptatea şi răul pe care le-a făcut.Mihail Enescu este un refugiat,şi cele apărute în Bire constituie un denunţ,pe care recidivişti bine cunoscuţi îl pot folosi faţă de autorităţile din ţara de azil.Denunţul neîntemeiat este deasemenea pedepsit de codul penal.

Cât despre "strălucirea creaţiei curate a Bibliotecei Române din Freiburg", ne miră că un moralist atât de intransigent faţă de contactele cu autorităţile comuniste,ca Bire,se grăbeşte să publice informaţii necontrolate,dar trece sub tăcere adevăruri bine ştiute.La comemorarea oficială a celor 20 de ani dela înfiinţarea Bibliotecii Române din Freiburg,în 1969,timp de două zile a luat parte la diferitele ceremonii Ataşatul Cultural al Ambasadei din Bonn,Puşcaşu.Desigur,

Bire nu ignoră ce înseamnă o ambasadă,mai ales comunistă.Oficialitatea comunistă este cea mai strictă în observarea protocolului.Um membru al personalului superior diplomatic ca Ataşatul Cultural,mai ales comunist,nu participă la o ceremonie decât cu o invitaţie formală şi numai cu garanţia că nu riscă niciun contra-timp.Ataşatul Cultural Puşcaşu,chiar dacă n'a primit invitaţia chiar din mâna Directorului,a considerat-o destul de valabilă dela cine a primit-o,ca să intre prin uşa din faţă a Bibliotecii din Freiburg,ca reprezentant oficial al Ambasadei,la cea de-a 20-a aniversare.Dar chiar dacă ar fi intrat prin uşa din dos,rămânând pe loc înseamnă că în cele două zile de comemorare oficială nu s'a petrecut nimic care să stingherească sensibilitatea comunistă a Diplomatului reserist,cum ar fi fost de aşteptat din partea unei atât de vajnice apărătoare a valorilor culturale româneşti şi occidentale.In apărarea Bibliotecii,cineva a găsit ca singur argument că Ataşatul Cultural "n'a luat parte la masă"."Slabă scuză,tristă scuză",vorba lui Maiorescu! Ca şi cum organele comuniste ar fi fost interesate de un banchet şi nu de a marcă prezenţa oficială la serbarea unei "opere dintre cele mai importante ale exilului",invidiată de "cioclii culturii", cum scrie Bire.Dar aşa,de faţă fiind un reprezentant,"cioclii" şi-au manifestat, în sens invers decât cel pretins de Bire,un acord cu existenţa unei "creaţii pure" în exil.Iar făţărnicia şi punerea unor metehne pe seama altora,înseamnă tot Dezinform.-

COLIND FĂRĂ ŢARĂ de Al.Gregorian

Urcăm scările de ger
Spre Ţara lui Lerui Ler.
Doamne,sus,câte minuni:
Curcubeele,cununi,
Mări întinse de lumini,
Munţii'nalţii pelerini
Îşi închină vântului
Crestele,potecile.
Vin cerbii: sorb serile,
Pomi rodesc tăcerile,
Lupii şi cu ciutele
Înstrunesc lăutele,
Vulpi purtând în vârf de cozi
Argintul pentru Irozi,
Lumile care-au apus
Înviază în Isus,
Sfinţi la masă cu ţărani
Cinstesc veacul la mulţi ani!

Ce odpăţuri cresc sub ploi
Din pluguri cu patru boi!
Grâul verde sub zăpezi
Coace spicul la nămiezi
- Dulce pâinea câmpului
Pentru foamea Ţâncului -
Faguri plini cu miere grea
Se'ntind Maicii Precista.

Îngerii culcă'n mărgean
Adânc somnul pământean,
Iar pe Marea Cerului
Mâinile Dulgherului
Tot pun poduri fără fier
Şi pe ele,Bun Oier,
Trece Sfânt Ion c'un dar:
Dimineţe'ntr'un ştergar,
Proaspăt caş din târla lui,
Şi o mierlă şi-un vătui.

Atâtea minuni sunt sus:
Toate'n cinstea lui Isus!

Dar la margini de pământ,
Nicio stea şi niciun cânt.
În Ţara lui Lerui Ler
E o capişte de ger,
Rugile,icoanele,
Le pătrund piroanele,
Bubele,rubine mari,
Veninuri de roade-amari-
Rod feţele lumilor
Şi vieţile bunilor,

Iar puterea besnelor
Pune fiare glesnelor;
Ocnele'nchid îngerii

În văile plângerii,
Grele zăvoare trosnesc
În pământul românesc,
În oasele magilor
Şi în trunchiul fagilor.
Iar din negre vägăuni
Urlă guri de căpcăuni
Şi Irodul Împărat,
Împărat cu chip bubat,
Stă pe tronul de văpăi
Şi răcneşte la călăi:
Să-mi prăvăliţi zările,
Să se verse mările.
Ucideţi luminile,
Pândiţi vizuinile,
Spânzuraţi luceferii,
Zăcuţii şi teferii,
Coconii să mi-i tăiaţi,
Magii să îi junghiaţi!

Coborîm pe scări de ger
În Ţara lui Lerui Ler.
Doamne'n margini de pământ:
Nicio stea şi niciun cânt!

Fugar,Cristos într'un sat
A uitat de colindat.

&& A apărut "POEMELE POETULUI ŞTEFAN BACIU",antologie poetică 1935-1970. Preţul unui volum de 210 pagini,ilustrat de Marcel Janco şi Jacques Hérold,semnat de autor,este de 3 dolari.Doritorii de a primi un exemplar se pot adresa la: Profesor Ştefan Baciu,University of Hawaii,Department of European Languages, HONOLULU-HAWAII 96822 - USA.-

&& La Madrid a reapărut din Iulie,lunar,buna publicaţie "Carpaţii",cu aceeaşi vigoare şi luciditate.Printre colaboratori,în afara redactorului Traian Popescu: Mihail Sturza,gen.Chirnoagă,Faust Brădescu,Ioan I.Mirea,Ioan Biciola,Radu Ghenea, pr.D.Em.Popa,N.Roşca,dr.Leontieş,Basile Rutaskol dela Kaleone.

&& Săpăturile făcute la mănăstirea Putna au dus la descoperirea,în partea de sud,sub actualele chilii,a urmelor palatului domnesc al lui Ştefan cel Mare; iar în partea de nord,a urmelor vechilor chilii din sec.XV-XVII.

DORURI ŞI NECAZURI

B.- Mexic: De-aici,o noutate foarte tristă: Dna dr.Aurelia Micu Petra a trecut la cele eterne şi a fost înmormântată la 20 Octombrie.Ne-a lăsat pe toţi cu inima şi sufletele triste şi pline de durere.A avut sărăcustă şi înmormântare ortodoxă frumoasă,la care toţi românii au participat.

R.- Statele Unite: Am fost de l-am văzut pe dl Posteucă în spital.Nu mănâncă, nu bea,este hrănit prin vine cu ser fiziologic.A lăsat cu limbă de moarte să fie înmormântat la "Vatra Românească".E foarte conştient.Vorbeşte,se roagă şi citeşte Evangheliile.A zis că vrea să moară citind cuvântul lui Dumnezeu.

V.- Statele Unite: Ultima dorinţă a lui Posteucă era să-şi îmbrăţişeze pe Doina,fiica lui,care se găsea în România,şi pe nepoţelul Alexandru,de 15 luni, dar în România li s'a refuzat viza.Au intervenit senatorii din Minnesota,a intervenit senatorul din Chicago,Mr Percy,şi mai mulţi din Congres,dar de geaba. Când au aflat agenţiile de presă americane şi televiziunea,au început o campanie de s'au speriat cei dela ambasada lui Ceauşescu,cari imediat au chemat la telefon pe d-rul Ronnet(bucovineanul Rahmistriuc),medicul curant,şi i-au cerut să spună ziariştilor să înceteze campania căci le strică foarte mult,dar acesta a răspuns că într'o ţară liberă nimeni n'are vreo autoritate asupra ziariştilor. Ambasadorul a trebuit deci să se adreseze Bucureştiului,fata a fost pusă în avion şi au trimis-o.La New York aştepta o mare mulţime.Cu un avion special a sosit apoi la Chicago,iar dela aeroport a fost excortată de poliţie până la spitalul unde zăcea tatăl său.In ziare au apărut fotografii dela această emoţionantă întâlnire.Tot la spital a venit şi judecătorul,care i-a luat jurământul pentru cetăţenie.Această ceremonie deasemeni a apărut în ziare şi la televiziune. După împărtăşanie,şi-a manifestat dorinţa să fie înmormântat la Vatra Românească.

N.- Grecia: Sâmbătă 3 Decembrie împreună cu soţia şi o verişoară a ei ne-am dus la cimitirul Sfântul Atanasie şi am făcut un parastas pentru Căpitan,Nicadori şi Decemviri.Parastasul a fost citit în colţul din dreapta intrării,unde odihnesc eroii căzuţi în război,printre cari cu emoţie am citit multe nume de soldaţi macedo-români.Din presa locală,din Atena şi din Salonic,am aflat de nemiloasa moarte care a răpit pe camaradul nostru Vasile Posteucă.Această veste, însoţită de o fotografie pe patul suferinţei,unde îşi sărută fata Doina venită din Bucureşti în urma agravării stării poetului,cum spune ziarul,m'a cutremurat adânc.Pierderea lui Vasile Posteucă pentru noi e ireparabilă,el în ultimii ani s'a pus pe o poziţie înaltă spirituală.Eu am avut tot timpul pribegiei legături cu el.Multe din elementele tinere scăpate din ţară şi care au avut ocazie să petreacă câteva săptămâni în casa familiei Posteucă au rămas impresionate de spiritul legionar ce domnea în sânul acelei familii.Imi spunea un tânăr că din închisoare din ţară n'a mai trăit într'un mediu de aşa înălţare sufletească ca în casa lui Posteucă.Deci mă rog lui Dumnezeu cu toată smerenia să-l odihnească cu cei drepţi.Am primit"Vatra",în curând îţi voi trimite nişte material de publicat. Se pare că forţele oculte nici de data asta nu vor să lase Rusia să se prăbuşească,îl trimit pe Kissinger peste tot,apoi apare executantul Nixon,şi "presa" are grijă să scoată în evidenţă politica lor măreaţă... Ei,Doamne-Doamne,că nu răsare şi în America un Corneliu Codreanu!

I.- Iugoslavia: Astă vară s'a întors acasă o fată din Canada şi am rămas surprins să aflu dela ea că încă se mai află în lume buni români care trăesc în speranţa lui Dumnezeu să se întoarcă în patria lor,care actual e condusă de tirani.Poate vă este cunoscut că şi noi,pe-aici,nutrim speranţe mari că aceşti tirani cruzi,care se află la cârma statului român,în frunte cu ţiganul Ceauşescu, într'o bună zi să nu mai auzim de ei.Cu doi ani în urmă,călătoream prin România; am fost şi la Predeal,la mormintele eroilor,unde sunt înmormântaţi 32 de comandanţi legionari; şi pot să vă comunic că am găsit şi astăzi,după atâţia ani rămaşi în urmă,că trăiesc oameni cinstiţi,în speranţa că totuşi România va fi condusă de adevăraţi români.Adresa voastră am luat-o dela româncă noastră din Canada,care mi-a spus de "Vatra".Garda,Căpitanul,ne preschimbă'n şoimi de fier...

M.- Italia: Aici a stârnit indignare enormă ultimul număr din "Ţara şi Exilul".Impresia generală e că Sima a înebunit cu totul,şi nu numai în (mare)parte, cum era înainte.S'a specializat în polemica cu morţii: aud că,după ce-a aruncat cu lături în Bădia Gârneaţă,acum şi-a adus aminte să se răfuiască şi cu părintele Palaghiţă,care,nici el,nu-i mai poate răspunde.Cavaler,nu glumă!

C.- Germania: "Vatra" mi-a plăcut şi pentru spiritul ei combativ dar şi pentru informaţii.Sunt convins,sunt foarte necesare.Am aceeaşi convingere,ca a dumitale,că Sima a făcut mult rău Legiunii şi ipso facto Ţării.Un personagiu sinistru,după câte ştiu şi din acea epocă,şi apoi după război.

D.- Statele Unite: Pe aici s'a svonit că monseniorul Bârlea,fără să se consulte cu nimeni din Comitet,nici măcar cu bătrânul profesor Manzone,s'a autodeclarat iar preşedinte al S.A.R.,după ce ani de zile s'a eschivat şi a respins aclamaţiile noastre.Poate o face din ordin,trimis aici ca "vizitator apostolic" să-i pună la punct pe popii uniţi,prea anticomunişti pentru gustul Vaticanului; ar avea intenţia să ia contact "ecumenic" cu grupul Anania.. Acum soarta soarta Societăţii depinde de felul în care vor reacţiona membrii: energic,româneşte, sau cu obişnuita indolenţă.

G.- Statele Unite: Am primit notiţa unde subliniaţi că,târîş-grăpiş,Vatra a intrat în al 22-lea an de viaţă.O fi mers ea târîş,dar a grăpat mulţi bolovani şi a înpins spre margini multe buruieni...

DE SFÂNTA NAŞTERE de T.Nour Miron

Scriptura se'mplineşte! Sculaţi-vă noroade
Din moartea făr'de viaţă în care v'au împins
Satanele Gheenei şi slugile năroade:
Că,iată,prin Mesia,păcatul e învins!

Rupeţi resteul urii din jugul de teroare,
La care belzebuţii acestui veac ateu
Vă bagă ca pe vite ce merg spre abatoare:
Păşiţi înspre lumină,vă cheamă Dumnezeu!

Că'n vremile acestea,de crimă şi ruşine,
Când slujitorii Crucii cu dracii târguiesc,
Lăsând turmele pradă hidoaselor jivine,
Pe fânul dintr'o iesle se naşte-un Prunc Ceresc!

Să mergem azi acolo toţi cei flămânzi de soare,
Toţi cei arşi de dorinţe şi încărcaţi de patimi;
Să depunem pe paie,la sfintele-I picioare,
Cel mai scump dar din lume: un iezăr de lacrimi!

. . . .

Sătui de nedreptate,setoşi de apa vie
Ce curge din Izvorul deapururi nesecat,
Venim la Tine Doamne,acei ce'n pribegie
N'am îngropat talanţii pe care ni i-ai dat;

Ci'n lumea ce dărâmă altarele creştine,
Purtăm cu vrednicie prea sfânt Numele Tău,
Şi nu cunoaştem pre-altul Stăpân,decât pe Tine,
Că Tu eşti Domnul nostru,Eternul Dumnezeu!

&& Congregaţia Orientală din Roma a anunţat,la 20 Iulie,numirea monseniorului Octavian Bârlea ca "Vizitator Apostolic fără rang de episcop pentru credincioşii români de rit bizantin cu reşedinţa în Statele Unite ale Americii".

&& Uniunea şi Liga Românilor din America şi-a ţinut cea de a 44-a Convenţie la Sharon-Farrell,în Septembrie.Preşedinte al puternicei organizaţii româneşti a fost ales,pentru următorii doi ani,dl John W.Popescu; iar redactor la"America", dl George Roman.S'a trimis şi un mesaj de încurajare poporului român.

&& Păr.D.Em.Popa a oficiat la Freiburg,Duminică 3 Decembrie,slujba hramului, parohia fiind sub protecţia Sf.Nicolae.Au fost pomeniţi deasemenea făuritorii României Mari,în cap cu regele Ferdinand,cum şi Corneliu Codreanu şi camarazii săi,ucişi în pădurea dela Tâncăbeşti "pentru vina de a fi luptat din răsputeri să înlăture din calea României catastrofa ce se apropia".

&& Telegramă din Moscova către Justinian Marina: "Dorim ca patriarhia să se cheme de-acum 'Sf.Leonida".Răspuns din Bucureşti: "Nu cunoaştem niciun sfânt cu acest nume".A doua telegramă din Moscova: "Nu cunoaşteţi pe Leonida Brejnev?". Răspuns: "Suntem de acord cu schimbarea numelui; trimiteţi moaştele sfântului"...

PE PLAIURI MUSCELENE

Povestea are iz de prin părţile noastre,miroase oleacă a cojoc şi brânză şi aminteşte de oameni de care veţi fi auzit... Au trecut vreo 40 de ani de atunci, când prin Câmpulung puteai întâlni pe un bărbat ca de 50 de ani,drept ca bradul, cu privirea deschisă,trăsături frumoase şi o purtare prietenoasă faţă de oricine. Era întotdeauna îmbrăcat în costumul de pe meleagurile muscelene: pantaloni albi din şai,o cămaşă măestrit brodată,cu mâneci largi,pe care o purta,după obiceiul de acì,peste pantaloni,un brâu de lână cu alesături,înfăşurat de mai multe ori peste mijloc,şi o vestă neagră,încheiată până sus.Infăţişarea lui îl făcea luat în seamă de oricine îl vedea pentru întâia oară.Aşa mi s'a întâmplat şi mie când am venit în Câmpulung.Mai târziu i-am făcut cunoştinţă şi am văzut că prima părere nu m'a înşelat: era un om cinstit,sincer şi fără ascunzişuri.In tinereţe fusese sărac,cu toată hărnicia şi mintea lui ageră.Abia prin căsătoria cu o fată cu zestre mare şi-a pus temelie buneistări.Socrul lui era foarte bogat pentru timpurile de atunci şi nimeni nu putea spune cum de s'a învoit,căci prin părţile acestea nu s'a întâmplat niciodată ca un bogătan să-şi dea fiica,ce pe deasupra mai era şi unica odraslă,după un sărăntoc,mai ales că tatăl respinsese mai mulţi peţitori cu greutate.La bogătanii de la noi,pe vremea aceea,nu se mărita o fată cu un băiat,ci munte cu munte,moşie cu moşie,sau turmă mare cu turmă mare,pentru ca din această unire să iasă o avere şi mai mare.Intr'o zi am aflat dela cineva de toată încrederea ce s'a petrecut la peţit,ca omul nostru să fie primit ginere.

Tatăl se învoise cu fata cum să se poarte când o veni un flăcău s'o ceară. Se juca cu acest prilej un soi de comedie simplă şi în aparenţă atât de nevinovată,că oaspetele nu putea băga nimic de seamă.De fiecare dată lucrurile se desfăşurau după acelaş tipic.Tatăl îl primea cu toată cinstea,vorbea cu el frumos şi îl poftea în casa mare,la o gustare,unde se putea vorbi mai în voie despre cerere.El poruncea în auzul musafirului ca fata să pregătească repede o gustare: mămăliguţă caldă şi brânză de burduf.Ţuica,minunata zeamă de prună din Muscel,nu se aducea la masă.Obiceiul era ca ea să fie încercată la faţa locului,în beci.De aceea gazda spunea: Până e totul gata,hai să stăm de vorbă cu spânzuratul! Bărbaţii se duceau în pivniţă,care la acest om era încăpătoare,aşa că un număr frumuşel de butoaie pântecoase şedeau pe două rânduri,aşezate pe butuci.Butoaiele sunt fără canea,pe care să o răsuceşti numai,ca ţuica să curgă în ulcele,şi nici tâlvul nu e prea cunoscut pe acì,ca să fie folosit la umplerea paharelor,fiindcă în Muscel ţuica nu se bea cu paharul de vin.Pentru băut se foloseşte "spânzuratul".Ce este? Ia,un ţoi lunguieţ,cu un gât strâmt şi cu pereţii drepţi,cuprinzând un dorobanţ sau o cinzeacă.De gât este legată o aţă,cu ajutorul căreia se lasă pe vrană în butoi,ca să se cufunde în rachiu.Această grozavă născocire se numeşte "spânzuratul".

După cufundare,ţuica nu pătrunde dintr'odată în sticluţă,ci numai pe măsură ce iese aerul.Cu acest prilej ia naştere un şir de sunete plăcute,ce devin cu atât mai înalte cu cât se umple ţoiul.Unii le notează simplu de tot cu coglic-coglic,iar câte o nevastă,supărată pe năravul bărbatului,cu gâl-gâl.Insă o ureche muzicală poate deosebi un soi de gamă ce s'ar putea scrie cam aşa: ghil-ghel-gol-gâl-gul şi la urmă,ca notă de încheiere,un "gluc",care arată că ţuica a ajuns până sus.Butoiul serveşte drept cutie de rezonanţă,aşa că un cunoscător poate deosebi după înălţimea sunetului cu care începe gama,dacă butoiul este plin,dacă e numai pe jumătate,sau pe isprăvite.Spânzuratul este tras afară şi gazda îl dă oaspetelui,ţinând tot timpul capătul sforii în mână.Peţitorul îl ia şi,ridicându-l în dreptul frunţii,urează stăpânului casei şi alor săi noroc,sănătate şi belşug,şi-l goleşte.Fiindcă gâtul sticluţei e strâmt,ţuica nu se scurge într'un şivoi neîntrerupt,ci numai după ce pătrunde aerul ca să ia locul lichidului de iese.Acum se poate auzi aceeaşi gamă,dar în sens invers: gul-gâl,gol,ghel-ghil. Cavitatea bucală înlocueşte,de data asta,butoiul în funcţia de cutie de rezonanţă. După lungimea intervalelor ce se succed,gazda îşi poate da seama dacă are aface cu un băutor lacom,cu unul cumpătat sau cu un începător.Odată ţoiul golit,spânzuratul coboară din nou în butie şi,când se aude ultima notă a gamei,e tras afară. Cu el într'o mână şi cu sfoara în cealaltă,gazda urează,la rândul ei,noroc,sănătate şi spor în tot ce lucrează.Apoi,mai bea oaspetele un ţoi,gazda şi ea încă unul,spânzuratul trece dintr'o mână într'alta,urările devin tot mai scurte,până a ajunge la simplul "Noroc" sau "sănătate".Aşa s'au petrecut lucrurile de fiecare dată,când venea un băiat ca să ceară fata.Când tatăl socotea că a sosit clipa să-l pună la încercare,începea comedia.El scotea capul pe gârliciul beciului şi

striga: Hei,Marioaro! Ce se aude cu gustarea? Fata,care învăţase bine ce avea de spus,răspundea de fiecare dată: Tată,mămăliga este aproape fiartă,dar mi s'au isprăvit lemnele; o să mai întârzii până sparg câteva ţăndări.- Atunci gazda îl ruga pe flăcău: Du-te şi crapă fuga vreo două lemne subţiri,ca să ardă focul mai bine,că-mi vine rău de foame; uite,colo la uşă stă răzămat toporul.- Băiatul asculta,lua toporul şi ieşea să arate cât de harnic este,spărgea lemnele şi le ducea la bucătărie.Gustarea era repede gata,bărbaţii îl lăsau pe spânzurat şi se aşezau la masă.Se vorbea de una,de alta,după cum era timpul.Cererea în căsătorie se făcea,tatăl nu spunea nu,dar nici da,ci cerea un răgaz,fiindcă voia să se sfătuiască cu soţia şi să o întrebe şi pe fată.Se despărţeau ca buni prieteni,dar nunta nu se făcea.Au venit destui pretendenţi,căci fata era frumoasă şi harnică, iar zestrea atrăgea.Toţi erau bine primiţi,toţi erau duşi să stea de vorbă cu spânzuratul.Fiecare lua toporul răzămat lângă uşă,spărgea lemne,dar nici unuia nu i-a fost dată fata.Lumea a început să şoptească precum că tatăl ar avea de gând să facă din fata lui o cocoană şi să o mărite cu un domn,fiindcă zestre era destulă.Unii spuneau una,alţii alta.De la tată nu se putea scoate nimic.

Bucur Calangiu,un tânăr din Voineşti,a socotit că nu ar strica să-şi încerce şi el norocul.Altă avere nu avea,în afară de braţele lui puternice şi harnice,cu care îşi câştiga traiul.Era un flăcău înalt,cu trăsături bărbăteşti frumoase şi regulate.Privirea lui deschisă cucerea pe oricine,şi mai ales pe fete.Intr'o duminică şi-a pus deci hainele cele bune şi s'a dus la casa fetei,ca s'o peţească. A fost bine primit,întocmai ca băieţii bogaţi.A fost dus şi el în casa mare,s'au aşezat la masă şi cererea în căsătorie a fost făcută.Tatăl a tăcut puţin,părând că se gândeşte,apoi a strigat fetei:

- Hei,Marioaro! Ne-a venit un peţitor.Pregăteşte ceva bun,ca să-l omenim!

Apoi,i-a spus lui Calangiu: Până o fi gustarea gata,hai în pivniţă să stăm niţel de vorbă cu spânzuratul.- Comedia şi-a luat mersul aşa după cum era înţelegerea cu fata.Au coborît în beci unde Bucur a putut vedea un şir impunător de butoaie mari cu ţuică.Era recolta mai multor ani,căci stăpânul lor,om avut,nu se grăbea să le vândă.El aştepta timpul potrivit ca să dea marfa pe un preţ cât mai bun.Spânzuratul a început să treacă dela oaspete la gazdă şi îndărăt.Işi urau unul altuia sănătate,noroc şi fericire şi iar îl botezau pe spânzurat.Când tatăl fetei a socotit că flăcăul e copt pentru încercare,a pus mâna deschisă cu muchia palmei în dreptul stomacului,semn că îi e foame,a ieşit în gârlici şi a strigat:

- Hei,Marioaro! Gata masa? Suntem leşinaţi de foame!- Fata a dat răspunsul învăţat,aşa cum a făcut-o cu toţi peţitorii,şi tatăl i-a spus musafirului:

- Tu eşti mult mai tânăr şi mai sprinten decât mine.Du-te,ia toporul de lângă uşă şi fă vreo două surcele ca să fiarbă mămăliga mai bine,apoi vino să mai botezăm odată pe spânzurat.- Omul nostru a luat supus toporul şi a ieşit din beci. A trecut o bună bucată de timp,dar el nu s'a mai întors.In curte era linişte,nu se auzea spărgând lemne.Curioasă,gazda a ieşit să vadă ce s'a'ntâmplat.Sub şoproнul de lemne l-a găsit pe tânăr dormind ca un prunc,cu toporul drept pernă sub căpătâi.L-a trezit din somn şi acesta a sărit îndată în picioare.

- Te-am rugat să tai lemne şi,când colo,tu te-ai culcat.Straşnic ginere mi-aş alege cu tine!

- Nu este aşa! Uite,eu sunt un băiat sărac.Toată averea mea este sănătatea de care mă bucur,fiindcă numai ea mă ajută să-mi câştig pâinea în chip cinstit. Ţuica dumitale este tare,capul meu nu mai este limpede şi braţele şi picioarele nu mă mai ascultă cum trebue.Intr'o astfel de stare puteam da foarte uşor cu toporul în picior.De ce să mă schilodesc? Nu sunt obişnuit să fac ceva fără a chibzui bine,oricât de neînsemnat lucru ar fi.Dacă nu am capul limpede,nu hotărăsc şi nu întreprind nimic.M'aşi fi dus acasă,dar ca să umblu pe trei cărări şi să mă fac de râsul lumii,iar n'am vrut.Acum,că mi-am venit în fire,lasă-mă să plec. Iartă-mă şi nu gândi rău despre mine,fiindcă aşa sunt eu.

- Bine,bine,hai să luăm gustarea.- S'au dus,s'au aşezat la masă şi au mâncat ce a pregătit fata.S'a vorbit despre muncă,despre oi,despre vreme,caşicum nimic nu s'ar fi întâmplat.Tatăl fetei spuse aşa,deodată,pe neaşteptate:

- Aşadar,s'a făcut.Iţi dau fata de nevastă.Ai dat dovadă că eşti un bărbat chibzuit,şi de un astfel de ginere am nevoie.Să fie cu noroc!

Aşa a devenit Bucur Calangiu ginerele socrului bogat din Voineştii de lângă Câmpulungul Muscelului.Povestea e adevărată.Cel care mi-a povestit-o,prin 1936, a murit acum 2 ani,în vârstă de 93 de ani.Am ţinut-o minte,fiindcă mi-a plăcut.

Florian Micu

S E M N A L Ă R I

* MARIO LEPORATTI, Nicola Bălcescu e il Risorgimento nazionale in Romania, Roma, 1971.- Cazul acestei cărţi, publicată în colecţia de studii şi eseuri a Societăţii Academice Române, şi al autorului ei, este exemplar sub mai multe puncte de vedere. In perioada imediat succesivă războiului şi instaurării de către ocupantul rus a actualului regim comunist din ţară, un istoric italian, comunist, a dedicat o monografie lui Bălcescu, în vederile confraţilor partinici dela Bucureşti, gen Roller. Lucrarea era presărată cu citate din Stalin, Gheorghiu-Dej, şi alte asemenea jivine. Cu timpul, autorul, şocat mai ales de revolta din Ungaria, a abandonat erezia comunistă, rămânând totuşi un om de stânga; mai mult decât atâta, s'a apropiat de exilul românesc. Şi a socotit că e de datoria sa să se împace cu Bălcescu, prezentându-l după adevăr (chiar dacă acest adevăr nu coincide în totul cu al nostru). Rezultatul acestei evoluţii ideologice e cărţulia de faţă, în care domnul Leporatti nu mai recurge la lozincile reseriste, ci caută să pătrundă în personalitatea şi opera lui Bălcescu cu mijloace proprii. Iată un teren pe care intelectualii pribegi au datoria să-l cultive, deschizând ochii atâtor scriitori occidentali, care vor să-i deschidă.

* MIRCEA ELIADE, Religions australiennes, Paris, 1972.- Apărut în limba engleză în volumele VI (1966) şi VII (1967) din "History of Religions", ca primă parte a unei serii de opere dedicate "religiilor numite primitive", acest curs universitar ţinut de domnul Mircea Eliade la Chicago în 1963 a intrat, tradus în franţuzeşte, în Mica Bibliotecă Payot, adică printre manualele de largă difuziune, şi scolastică. Prefaţa ilustrează metodologia acestor studii consacrate culturilor arhaice, etnologice, notând că "primitivii" au dovedit spirit creator numai, sau aproape numai, pe tărâm religios. Materialul documentar e, ca de obicei, extrem de bogat, şi e comentat cu spirit critic. Regăsim multe din teoriile profesorului român din America cu privire la riturile de iniţiere, geografia mitică, medicina populară, escatologia primitivă.

* VINTILĂ HORIA, Giovanni Papini, Roma, 1972.- Am vorbit, bine cum trebuia, de această carte când a apărut, în limba franceză, în 1963. Traducerea italiană a apărut acum, după nouă ani, în colecţia "Domini canes" a editorului Volpe. Partea cea mai interesantă pentru noi e cea în care domnul Vintilă Horia arată ce a însemnat marele scriitor dela Florenţa pentru generaţiile de tineri români dintre cele două războaie mondiale; şi ce a însemnat, mai ales, pentru dânsul. Ne-o mai spusese, de altfel, în 1950, în prefaţa la antologia spaniolă de scrieri papiniene, pe care a îngrijit-o: "Descubrimientos spirituales", prezentând-o ca "omagiu al unui creştin către alt creştin, omagiu de amiciţie şi de recunoştinţă faţă de cine m'a ajutat în repetate rânduri să văd limpede în viaţa mea şi mi-a transmis, ca dela maestru la discipol, principiile sacre ale meseriei de scriitor, ca şi pe acelea, mai grele, ale meseriei de om". Amintirile personale se întreţes cu vederile critice asupra operei lui Giovanni Papini, care pare că redevine, astăzi, iarăşi actuală.

* PETRE CIUREANU, Baudelaire in Romania, Torino, 1970.- Cu ocazia centenarului morţii autorului "Florilor răului", profesorul dela Universitatea din Torino a prezentat un raport la Accademia delle Scienze locale, cuprinzând date cu privire la pătrunderea, cunoaşterea şi influenţa lui Baudelaire la noi, începând dela o primă aluzie la poetul francez, din 1863, şi dela traducerile junimistului Vasile Pogor, din 1870, şi ajungând până la ultimii traducători ai poemelor baudelairiene: N.Davidescu, Al.Philippide, Pillat, C.Z.Buzdugan, Arghezi, Perpessicius, N.Roşca, "premiu Baudelaire" în 1938. In 1967, la Bucureşti, Geo Dumitrescu a publicat o preţioasă antologie a celor mai bune traduceri în limba română din opera lirică a lui Baudelaire, de care autorul acestui studiu se serveşte. Dar aduce date noi, preţioase, cu privire la studiile critice despre Baudelaire publicate în România şi la profunda influenţă a poetului francez în literatura noastră.

* I.POPESCU-PUZURI, Lettere censurate, Milano, 1972.- Iată o cărţulie perfect inutilă, publicată de o editură comunistă aproape anonimă. Sunt traduse în limba italiană scrisorile pe care autorul i le-a trimis soţiei sale din lagărul dela Târgul-Jiu, şi care ar fi fost "cenzurate" de regimul "militar-fascist" al mareşalului Antonescu. Dacă misivele n'au niciun merit, nici documentar, nici artistic, prefaţa şi notele, probabil ca să compenseze, sunt pline de falsităţi; se vorbeşte de o insurecţie naţională, chipurile populară, pe care nimeni n'a văzut-o în August

1944,nicăieri,în România; de mii de deţinuţi politici(se vede că Popescu-Puţuri e cu ochii la situaţia actuală...),şi de alte bazaconii de acest soi.Păcat de plumbul consumat cu tipărirea acestui volumaş,despre care se poate spune cu siguranţă că nu va obţine premiul Nobel pentru literatură...

Adrian Popa

SIMFONIE ALBA de Dorina Ienciu

Ninge,ninge,ninge...
Pe portativul sârmelor
Agale
Se aşează fulgii,
Albe note
Muzicale.
Şi ninge domol
În bemol
Sprinteni
Ca iezii
Saltă diezii.
Ninge pe chei
De vioară
Şi bas,
Cerul de zburătoare
Gol a rămas.
Fulgii împreună
Deasă cusătură
Semnalează
Uvertură.
In vioară şi'n flaut
Trecutul vieţii
Eu mi-l caut.
După marşul nupţial
resemnată
Îmi aştept ultimul
final.

&& Henri Stahl afirmă,în "Tribuna României"(carea,în felul cum a început-o, nu va întârzia să fie şi ea taxată de "Tribuna minciunii"),că "satele noastre sufereau de câteva racile: o suprapopulaţie excesivă,care nu dispunea decât de o tehnică agricolă cât se poate de primitivă,care nu era în măsură să asigure hrana întregei noastre populaţii".Şi atunci cum se face că România "moşierească" n'a avut niciodată nevoie să importe cereale - ba mai şi exportà? Au trebuit să vină slugoii Moscovei,pentru ca românul să ştie ce's alea "cozi"! Şi cum se face că Franţa,de pildă,unde pământurile au rămas ale oamenilor,- departe de a cunoaşte foamea,ca România ceauşistă,mai şi exportă grâne?...

&& În "Libertatea" din Vârşeţ vedem "bustul U.T.C.-istului Coriolan Doban" la Coştei,în Banatul înstreinat.Ne amintim însă că tot din Coştei era şi Ion Belgea,român de mult suflet şi energie,intrat mult prea de vreme în pământ,victimă,şi el,a efectelor provocărilor lui Sima.Nu ştim ce merite va fi avut acest Doban,dar,de-o fi să vie iarăşi o dreptate,cu siguranţă că la Coştei -şi nu numai acolo!- nu va lipsi bustul lui Belgea.

&& Zice-se că un biet om necăjit,ajuns la rai,fu apucat de nelinişti la pântec.şi întrebă discret,pe Sfântul Petru,unde ar putea să meargă.Ia,du-te şi tu pe norul acela,îl îndemnă sfântul.Dar abia ajuns acolo,omul auzì,când să-şi desfacă cureaua,un ropot de aplauze.Se gândì atunci că or mai fi şi alţii prin prejur,şi se mută mai încolo.Dar abia duse mână la curea,alte aplauze! Şi tot aşa de mai multe ori.Se întoarse atunci să-i povestească sfântului necazul.Ei,bată-te,zise Sfântul Petru,te-am trimis din greşală tocmai pe norul de deasupra României,unde se aplaudă toate prostiile...

&& Copiem din "Libertatea" din Panciova lista salariilor lunare ale muncitorilor din câteva ţări,socotite în mărci germane: Statele Unite,1.760; Danemarca, 1.540; Suedia,1.520; Olanda,1.165; Anglia,1.060; Elveţia,1.050; Belgia,1.000; Franţa,870; Austria,760; Italia,690; Japonia,640; Germania ocupată,592; Ceho-Slovacia,560; Jugoslavia,515; Rusia,460; Polonia,450; Ungaria,405; Spania,400; Bulgaria,330; România,260.Ne limităm a remarcà că în Rusia,raiul muncitorilor, muncitorul câştigă pe sfert decât în America; şi că România ceauşistă,alt rai, aşa de proslăvit în "Glasul"minciunii,vine exact la coadă!...

&& In lume există 633 milioane de catolici,adică 18% din populaţia globului pământesc. 55% din americani(nord şi sud),38% din europeni,23% din australieni, 11% din africani şi 2% din asiatici sunt catolici.Numărul preoţilor lor: 425.000. Intre 1964-1970 au părăsit biserica,preoţia ori mănăstirea 4.920 preoţi şi 6.250 călugări.(Din "Solia")

&& Un automobilist din Chartres,de 65 ani,a provocat,în stare de beţie,un accident în care au pierit 7 persoane.Tribunalul s'a limitat să-i ia permisul de conducere,condamnându-l,şi încă cu suspendarea pedepsei,la un an închisoare şi 100 franci amendă; dar remuşcările au împiedicat pe nefericitul şofer să profite de blândeţea pedepsei: el s'a sinucis!...

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr.Petre Vălimăreanu -78 Freiburg Erbprinzenstr.17 -Germania.Contribuţiile,pe acelaş nume,la Dresdner Bank, Konto 4173612; sau,în Italia,pe acelaş nume,la Conto Corrente Postale 1/44336 - ROMA.-